

NGAY TAY

SÁM THÚ NĂM - THỨ
SÁY 13 JANVIER 1940
SỐ 196 - GIÁ 0\$12
TÒA SOAN VÀ TRỊ SỰ:
SƠ BƯỜNG QUAN-
THÀNH - GIÁY NỘI 874

Tăng giá

Nhiều hiệu buôn ở Hanoi bị truy tố về tội
tăng giá hàng quá số bắt buộc phải bán
(Tin các báo)

Đôi xép : Sao đường kê giá có năm hào, cái nị lại bán cho người
này bảy hào ?

Chú Thường : Cái nị không có pết ! Còn phải trả tiền giấy gói cơ lợ.
Giấy nhật trình tắt lăm cơ lợ ! Cái nị không tọc páo à ?

LUÔNG NGHỊ BỒ THÂN

LE HUY PHACH

Trong 4500 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bei thận : đau lưng, mờ mắt, ủ tai, rutos, đầu, tiêu tiện vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tinh, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tức ngực, hay đánh trống ngực, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tinh vì uống phải nhiều thứ thuốc công phu làm hại thận khi mà sinh ra đau lưng như bê, ủ tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, uất qui đầu...

Có các bệnh kè trên đều dùng « Lưỡng nghị bồ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết — sinh khí cố tinh, khỏi bei thận, khỏi di tinh, khỏi mộng tinh, khỏi hoạt tinh, khỏi bệnh liệt dương, chắc như vậy !

Lưỡng nghị bồ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bồ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp.

Đàn bà bắt điều kinh

Dùng thuốc Lê-huy-Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỦNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bắt điều kinh, khí lên tháng, khí xuống tháng, huyết ra tim đen, có, khí ra hơi hú sữa. Trong người bần thần mỏi mệt, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ủ tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chửng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điều hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai nghén.

ĐIỀU KINH BỒ HUYẾT số 21 giá 1p.00 — Các cô kinh hành sai hẹn, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhọc mệt, dùng Điều kinh bồ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hẹn, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khò hoàn

Trị tận gốc các bệnh Lậu!

Một thứ thuốc lâu hoan toàn linh ngẫu, hay hơn hết thảy các thứ thuốc Tây, Tau, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có đặc tính chữa các bệnh Lậu : không cứ là kinh niêm hay mới mắc, tức buốt hay ra mủ, bệnh Lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh Lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh Lậu ở đàn ông, đàn bà hay đàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khò Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh Lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khò hoàn này hiệu nghiệm phi thường. Các ngài bấy giờ những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHACH

18 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giò) — Hanoi

Khắp nơi đều có đại lý bán đủ các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phach

Blouson - Pull'over - Chandail...

Hàng dệt Phuc-Lai đã có catalogue 1939-1940 các hàng mùa lạnh. Áo len, áo sơ, dù các kiều, các lối, các màu. Các nhà buôn nên viết thư ngay về lấy mẫu.

PHUC - LAI
87-89, ROUTE DE HUẾ
HANOI

Hạnh-phúc gia-dinh

Nhân các bà lối kỵ ở cũ
Muốn tốt tươi nên giữ mưu da !
HOA-KÝ RƯỢU CHỒI nên soa !
Dung-nhan lai thấy đỡ u-da hơn xưa !
Vừa giản huết, lai vừa rắn cốt !
Về doan-trang đẹp tốt nhug-khang !
Ngày xuân càng đượm sắc hồng !
Càng tươi mầu thắm, càng nồng tẩm gau !
Gởi-thiệp bao giài.
Bà-Tại HỒNG-LOAN

Blouson
ARISTO !!

MUA
PULL'OVER, BLOUSON..
marque
ARISTO

của hãng NAM HAI chế tạo
thì chất chán là được của tốt.

Nhiều kiểu rất mới
Không nên ngăn ngại.

NAM - HAI
BONNETERIE
45, Rue du Lac — Hanoi
Trước den Ngọc-Sơn

VÔ - ĐỨC - DIỄN
KIẾN TRÚC SƯ

8 Place Négrier
HANOI — TEL. 77

DOCTEUR
Cao Xuân-Câm
de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
l'Institut antivénérien de Hanoï
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị
Nội-thương và bệnh Hoa-liễu.
Khám bệnh tại:
153, Henri d'Orléans — HANOI
(Phố Cửa Đông, cạnh
hội Hợp-Thiên)
Có phòng dưỡng bệnh.
Sách « NỘI CHUYỆN NÀ UỐI CON »
bán tại hiệu Thụy-Ký, 98, Hàng
Gai (Rue da Chanvre).
Giá Op.35 một quyển

CHERCHEZ - VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de
CHEMISETTES
qui vous donnera livraison rapide de vos
commandes les plus importantes ?

Adresssez-vous à la

Manufacture CU GIOANII
68 - 70, RUE DES ÉVENTAILS. HANOI — TEL. 525

Đã có bán :

NGAY MO'I

của: THẠCH-LAM

CON CA THAN

của: HOÀNG-BẠO

(Quển thứ hai trong loại sách Hồng)

giá 0\$55

gá 0\$10

Còn một số rất ít :

Hồn buồm mơ tiên : Op.50 — Đôi bạn : Op.55 — Bì Vỏ : Op.55 — Trước vành móng ngựa : Op.35

Sắp có bán :

MAI-HU'ONG VA LÉ-PHONG

của: THẾ-LÚ

THƯ'A-TU'

của: KHÁI-HUNG

nha xuất bản Trác Vỹ, 62 Hàng
Cót — Hanoi.

Mua buôn có giá riêng.

Tâm sự của người mắc bệnh kín

Bệnh hoa-liễu có nhiều thứ khác
nhai, nào lậu, nào lầm-la, nào ba-
cam,bach soái; lại chia ra nhiều
thời kỳ khác nhau. Vì trùng Song-
cầu-cán sinh ra bệnh lâm lậu thì
não nhết lâm, cao lâm, cao huyết
lâm, nǎo lâm v.v. Vì trùng Lo-
tô-tan-khoản có thể làm cho người
ta mù-dịnh, thiên-pháo, điên cuồng,
đau tim, đau phổi, đau bụng, đau
răng v.v. Thân thể con người ta
có tạng hàn, tạng nhiệt, có người
khôe, người yếu, cần bệnh có bệnh
nặng, bệnh nhẹ, trùng độc có khi
mới ẩn ngoài da, có khi đã thâm
nhập xương tủy. Vì thế cho nên
nhều bệnh nhân thuốc thì vẫn
uống mà bệnh vẫn không hề thuyên
giảm. Là vì họ uống những thuốc
chế sẵn, tính chất êm đềm, nam
phụ lão ấu đều dùng được, không
hợp riêng cho phủ lạng họ nên
không khỏi bệnh.

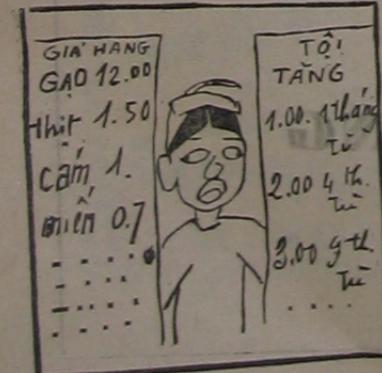
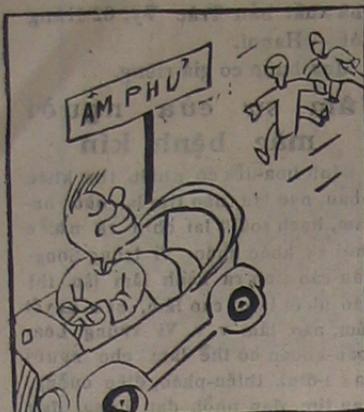
Nhà thuốc TRÁC-VĨ, chuyên khoa
hoa-liễu không đâu theo kịp vì chỉ
bốc thuốc sau khi đã xét bệnh kỹ
càng nên ai đã chữa cũng mau
khỏi hoàn toàn, bệnh nhẹ phi tồn
độ 2, 3p. Nặng hết 6p hay 8p. Hồi
bệnh tại:

Nhà thuốc TRÁC-VĨ

Nhà thuốc An-nam danh tiếng nhất về
khoa chữa bệnh Hoa-liễu.

Ở 62, phố Hàng Cót — HANOI

CUỐN SỔ

Saigon — Nguyễn Hợp tạ nhiều quá, định tâm tự tử. Anh ta có ý lầm. Trước khi chết, Hợp đến hàng ô-tô minh làm, lấy một cái xe, phóng thật nhanh xuống sông, tốc lực đi đến cõi chết. Như vậy chủ nợ có theo tới ám phủ đòi nợ cũng không đuổi kịp.

Hanoi — Một thầy cảnh sát đeo vè sờ cầm một thiếu niên mặc tay lịch sự, tay xách cái va-li thiệt sang nhưng mắc tội không đi giày. Tội đó đã đưa chàng thiếu niên về Bép. Nghe đâu ở thiên đình, đội xếp cũng bắt những người không đi giày. Thảo nào các ông Táo mỗi năm lên chầu giới, quần không có thi được, chứ đội giày thê nào cũng phải dù.

Quảng-yên — Bà cụ M. ngoài 60 tuổi công nhiên đoạt chồng của bà cụ T. cũng ngoại 60. Một hôm cụ M. xông đến nhà cụ T., nhảy lên sập, tay lăm lăm son dao bầu sắc loáng, vừa hép vừa phản vua với những người kéo đến xem rằng: Từ nay chồng cụ T. là chồng của mình! Thấy cụ M. hăng quá, ông cụ chồng mặt tái mét, hai tay giữ chặt lấp bụng, người ta không biết cụ lo phải làm chồng cụ M. hay sợ con dao bầu hành tội. Có người nói Chùa động Hàng Bạc ở Hanoi đã đánh điện linh mời cụ M. về chơi lấp túc.

Bắc-kạn — Va, Rào, Kén ba anh mán vào rừng hái thuốc, gặp một con vịt, lẩy đá ném chết rồi ngả chén. Chủ vịt, phó lý Nguyễn bắt cả ba trình ký mục. Ký mục buộc bên bị trả bên nguyên một đồng. Bên nguyên không chịu, liền kéo bạn mán ăn vịt về nhà mình xử lý. Xứ Va, Rào, Kén mỗi chủ phải đèn con vịt của mình 20 đồng, vị chi 60 bạc tất cả. Chủ Rào, nhanh nhẩu bỏ ngay 2 chục đèn rồi. Không ai ngờ ở thượng du thực phẩm cũng cao giá đến thế!

Hanoi — Nhiều nhà buôn bị truy tố về tội tăng giá thực phẩm quá giới hạn. Nhiều nhà buôn khác vẫn tăng giá như thường. Người ta nói: bên cạnh bảng kê giá thực phẩm buộc phải treo ở cửa hàng, bắt nhà buôn treo một cái bảng khác kê các hình phạt tùy sự tăng giá trái phép nặng nhẹ. Nhưng họ sẽ đỡ đăng tính, và khách mua hàng sẽ trông thấy quyền lợi của mình ngay.

của TÔ-TÙ

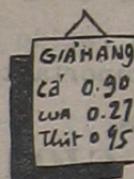
Đ Người

Sinh hoạt đất dò

IM lặng trong bao nhiêu lâu, hội đồng kiêm sát các giá hàng độ nay trở nên rất sốt sắng.

Những nhà buôn quá tham đã bắt đầu bắt tham. Máy hiệu khách trú hàng đương bắt giá các thực phẩm tăng lên theo ý muốn của họ buôn râu cầm biển để giá lên đồ hàng của họ. Tuy bán theo giá hội đồng đã định ấy, họ vẫn được lời, nhưng họ muốn được lời hơn nữa, hơn mãi, không bao giờ ngừng Cho nên có nhiều ông chủ hiệu bị bắt và bị phạt. Lúc đó họ mới bắt đầu nghĩ đến khách hàng... để bóc lột theo một cách khác.

Tuy nhiên, cũng có nhiều người bị oan và chút dinh. Họ làm chủ những hiệu buôn nhỏ và đi cát hàng ở những hiệu Khách buôn lớn. Những hiệu này trữ hàng để áo lão nhiều, thật nhiều,

nhiều đến tuyệt đối. Hễ hiệu nhỏ lại mua hàng, họ bán một giá cao hơn giá Hội đồng Kiêm sát đã định và nhất định không cho biến lại. Ấy thế là các hiệu nhỏ bị bắt chẹt, đánh phải tăng giá lên chút đỉnh mới có lãi, nhưng có lãi thì lại phạm vào luật pháp.

Tình cảnh các người buôn nhỏ như thế kề cũng đáng thương, nhưng khốn nỗi tình ngay mà lý gian, làm thì phải chịu. Nhưng cũng tại họ chút dinh nữa; mua cát xong rồi, họ vẫn có quyền đòi giấy biên lai như thường. nhà buôn lớn không có thẻ vien lè gi mà từ chối không giao cho được. Nếu không giao, họ có quyền đòi và thưa về tội bán theo một giá quá cao.

Có như thế, các nhà buôn quá tham, dù lớn hay nhỏ, mới biết thương khách hàng của họ.

Vận đé khan xu, hào

ĐẠI hội nghị Kinh tế, trước khi giải tán, đã nghĩ đến canh khan xu hào.

Một cái nạo mà họ cho là cần phải trừ ngay. Có lẽ là vì họ trông thấy những tờ hào giấy mà họ bắt buộc phải tiêu dùng như thường dân chúng mua.

Điều họ trách trước nhất, là hào giấy chóng nát, chóng rách một cách lâng lung; chỉ trong nháy mắt, là nó đã thành ra bần thiu và rách lươra rỡi. Vẫn hay rằng chính phủ đã n lệnh cho các kho bạc đổi các hào rách nát, nhưng mấy ai đã có cơ đảm thuê xe vasmine, sau xu ra kho bạc để đổi một, hai cái giấy một hào. Đây là nói người khá giả và bần bết. Còn các người nhà quê, thì họ trông thấy kho bạc như một cái lâu dài, các ông thư ký kho bạc như những ông quan lớn, ít khi họ dám cả gan vào làm bậu rộn đến các ngài.

Nhưng tìm được một phương pháp để tránh cái nạo này kè cung khó.

Chính phủ cũng đã tổn công về việc ấy lắm. Mới đầu thì là đồng bạc cũ. Họ đem xuất cảng nó ra ngoài quốc để bán lấy lời. Rồi đến đây, bạc mới, nó cũng tự dụng mọc cánh bay đi đâu hết. Rồi đến đồng 5 hào, 2 hào, 1 hào bằng bạc, cũng theo thứ mà tháng thiên hay đón thô dần. Sau cùng là tiền kẽm, rồi cả xu đồng cũn cũng bẩn nát. Giờ chỉ còn giấy, mì lè tự nhiên là giấy, không có giá trị riêng cỏ, nên nó còn nguyên mãi cho đến lúc rách và cáo bẩn mịt cách quá sự tưởng tượng.

Hiểm thù

Ở thôn quê, nhiều tay cưỡng bắn thường hay bắt nạt dân em, mà nếu có ai không chịu lép, sẽ đâm ra hiểm thù, tìm cách làm hại người.

Một thí dụ. Một đêm kia cách đây hai tháng, ông Cầm ở Tông (Sơn La) bỗng thấy lý trưởng lảng Yên Về nă

Cùng các Đại-lý Ngày Nay

Từ hôm nay đến 20 Janvier 1940, bạn Đại-lý nào không trả hết nợ cũ cho tới số 194 thì chúng tôi KHÔNG THỂ GỬI số Tết để bán được. Cần nhất phải gửi về những số còn lại. Nếu không nhà báo sẽ tính tiền.

Giá báo tăng lên 0p 12 từ số 192 và xin nhớ cho rằng số 191 không nhận báo trả lại.

NGÀY NAY

va CÁC VIỆC

nhất, là hàn
ch một cách
năt, là nă
rách tươ
i phủ dă
đổi các hìn
dă có rau
ra kho bá
ột hào. Bấy
tù bết. Cù
trong thấy
dài, các ông
ng ông quan
n vào lâm
trong pháp
cũng khô
ông của vè
đồng bac
ó ra ngoại
đến dòn
moc cánh
ng 5 hào,
theo nhau
đi dàn. Sau
đồng nún
giấy, mì
có giá trị
yên mài...
bầu một

thủ chánh hội rời xin phép thăng với
huyện. Bắc tức, và nghĩ ngay được
một mưu mà ý hẳn y cho là mèo Gia
Cát, và cho Ông già Úc hội họp cộng
sinh.

Việc ra đến tòa. Và lý trưởng Bắc
quá khôn ngoan kia bị phạt 3 tháng
tù và 501. áo phi. Rồi đây, lúc vào
năm nhà pha, Bắc sẽ tha hồ có thể gò
mảng để đến mưu mèo Gia Cát của mình.
Nhưng việc như thế không hiếm ở
thôn quê. Nếu Ông già Úc thật thà hơn
chút nữa, không xin phép thăng ở
huyện, thì có lẽ ông cũng còn bị lôi
lại hơn nữa.. mà ở nhà quê, biết bao
nhieu người, thật thà khờ khạo hơn

Ông già Úc: ? Chỉ bao giờ họ bắt đầu
là quyền hạn nghĩa vụ của họ, thì dân
quê mới khỏi bị những nhiễu như thế
được. Nghĩa là họ phải có học, phải
được học.

Điển

Có một tối kia, một người bị mất
trộm một cái ví bỗng đeo gót
trả lại. Của đang tội, cái ví ấy không
có tiền, nhưng đựng một vài thứ cần
cho chàng ta hơn là tiền: thẻ thuế
thân, giấy căn cước và vài cái giấy
má can hè.

Chàng ta mừng, Nhưng mà quên
cám ơn anh kẻ rộm.

Vì thường thì một tay ăn trộm lấy
được cái ví, điều thứ nhất, là lấy
tiền, mà nếu không có tiền, thì dùng
cái thẻ thuế thân của người bị mất cấp
càng hay.. Một ngày kia, biết đâu từ
phép lý lịch của người này tự nhiên
có vết tích, trong khi tư pháp lý lịch
của nhà ăn trộm vẫn trắng tinh như lý
lịch một người lương thiện.

Ít ra vì thoát khỏi cái nạn ấy, chàng
ta cũng phải cảm ơn anh ăn trộm đã.
Hơn nữa. Anh ăn trộm gửi trả ví cho
chàng kia đã tỏ ra.. có đức lâm. Vì,
đối với anh ta, gửi trả một cái ví, dẫu
là một cái ví rỗng, cũng đã làm một
sự hi sinh nhỏ, đã tỏ ra lương thiện..
hơn một người lương thiện.

Nhưng có lẽ vì thế nên có người
bảo anh ta điên. Có lẽ. Vì nếu người
lương thiện không ăn cắp, một người
an cắp không điên thì không bao giờ
trả lại của mình ăn trộm cả. Và nếu
kẻ cắp nào cũng trả lại của mình lấy,
thì không những nghèn ăn trộm hết,
mà đến ngày buôn bán cũng không
còn.

Hoàng-Đạo

CÂU CHUYỆN

hàng tuần

Ngày Nay « Sô Mùa Xuân »

1940

Kể từ ngày « SÔ MÙA XUÂN » của Ngày Nay bắt đầu xuất bản, thì « SÔ MÙA XUÂN » 1940 là số thứ tư. Mỗi năm số đặc biệt
đây được hoàn nghênh hơn lên, và cũng mỗi năm SÔ MÙA XUÂN
càng hoàn toàn, đầy đủ hơn lên, vì sự kinh nghiệm của những
năm trước đã giúp chúng tôi nhiều trong việc trình bày tờ báo

và xếp đặt các bài vở.

Trình độ báo giới và nghệ ấn loát ở nước ta chưa cho chúng
ta hy vọng một số báo nô: tiếng khắp thế giới như Số đặc biệt
Noel của tuần báo Illustration, là số báo in đẹp nhất hoàn cầu.
Nhưng chúng ta mong một ngày kia sẽ có tờ số sinh ngữ,
và vì vậy sự cố gắng hàng năm là cần thiết. « SÔ MÙA XUÂN »
của Ngày Nay đã theo con đường ấy, kè kè về hình thức lẫn
tinh thần. Tuy có nhiều sự khó khăn trong tinh thế hiện giờ,
nhưng tôi đã không chịu lùi và cố sức để trình bày các bạn
đọc: tin yêu của Ngày Nay một « SÔ MÙA XUÂN » đẹp đẽ và
vui vẻ hơn SÔ MÙA XUÂN năm ngoái.

« Sô Mùa Xuân » 1940 của Ngày Nay sẽ làm
vừa lòng các bạn đọc.

(Xem tiếp ở trang 6)

Phụ-Bản Ngày-Nay số Mùa-Xuân 1940

NGÀY NAY SỐ MÙA XUÂN 1940

44 TRANG, IN TRÊN GIẤY TỐT, GIÁ 0P.50

Các bài và tranh ảnh :

Mỗi năm một khác, « Số Mùa Xuân 1940 » sẽ đem đến cho các bạn đọc tất cả một mùa xuân vui-vẻ, một tập văn đầy đủ, cảm động, dịu-dàng lấn với tiếng cười trong-trèo. Các bài vở, truyện ngắn, văn vui, thơ, kịch ngắn, những giai-thoại về Tết xưa nay, v.v. đều chọn lọc rất kỹ. Do các nhà văn:

TRỌNG-LANG, ĐỖ ĐỨC-THU, ĐOÀN PHÚ-TÚ, THANH-TỊNH, XUÂN-LIỆU, HUY-CẬN, HOÀNG-ĐẠO, TÚ MÔ, NHÁI-LINH, KHÁI-HƯNG, THÉ-LŨ, THẠCH-LAM, V.V.

VÀ CÁC BÀI VỞ KÉN CHỌN CỦA CÁC BẠN ĐỌC KHẮP TRONG NƯỚC.

Trong « Số Mùa Xuân » này, các bạn lại được thấy hành-vi và công việc của ba nhân vật nổi tiếng mà các bạn vẫn quen biết:

LÝ-TOÉT, XÃ-XIÈ và BA-ÉCH. Ba người ấy sẽ bắt đầu những truyện rất túc cười và kỳ lạ.

TRANH VẼ VÀ BÀI-TRÍ CỦA HỌA-SĨ TÔ-NGỌC-VÂN

Ngày Nay « Số Mùa Xuân 1940 » 44 trang, một tập báo Mỹ-thuật, rất nhiều bài và tranh ảnh.

Những bản dành riêng cho các bạn đặt tiền trước sẽ in lên giấy thương hiệu-hạng (tranh và phụ-bản cũng giấy đặc-bié).

Hai tác-phẩm Mỹ-thuật có giá-trị:

Tranh Phụ-Bản « DƯỚI HOA », do họa-sĩ Trần Văn-Cẩn vẽ. Một bức họa rất thanh-nhã và tươi tắn, những màu thuộc dịu-dàng trên nền màu nhạt, như một bức họa vẽ trên lụa, giống các bức họa trên lụa đã được ngợi khen và thường-thức ở phòng Triển-lâm 38-39 của họa-sĩ. Thật là một bức tranh treo Tết rất có giá-trị

Sáu màu in trên giấy thích-hop với màu sắc của bức họa, do Viễn-Đông Án-quán in.

Bìa « BA THIẾU-NỮ », của họa-sĩ Tô Ngọc-Vân, mà trên tờ báo này các bạn đã thường-thức nét vẽ uyển chuyển và linh động. Chúng tôi không cần giới-thiệu dài hơn nữa.

Nám màu in trên giấy dày, trắng và láng, cũng do Viễn-Đông Án-quán in.

Bìa Ngày-Nay số Mùa-Xuân 1940

xem tranh

NHÌU người xem tranh, vẫn khán không biết nên xem thế nào để hiểu. Người ta tự hỏi: đẹp hay xấu vì lẽ gì, ở những chỗ nào. Ngẫu ấy điều người ta vẫn thường nhớ các họa sĩ trả lời.

Trả lời là một việc dễ. Một nghệ sĩ chịu khó suy nghĩ, xét đoán, nghiên cứu với mình vào « trong » thấy nhiều, « biết » nhiều (tuy chưa phải vì thế mà đã có tài).

Song tôi thiêt tưởng, khi người ta không là nghệ sĩ, nhà bình phẩm chuyên môn, hay nhà khảo cứu « biết » đối với khách quan lại là cần trao sự thường thức. Vì lẽ, khách quan ít có dịp gần mỹ thuật, và biết không thể rộng được. Biết chút ít rất nguy hiểm cho sự xét đoán. Thấy nói một bức tranh đẹp vì nhiều màu tươi, hay vì người kiêu vê dễ yêu, ta yên trí ngay phải thế mới đẹp, còn tác phẩm nào không có cái đẹp ấy đều là dở.

VQ (chùa hoang) — Anh đi dề em một mình với cuộc đời, và vị, eօi lòng trống rỗng.

Sự thật không thế! Không có những nét ấy, có thể có những nét khác được. Tất cả nghệ sĩ không nhìn tạo vật bằng một mắt chung. Bởi có giàn đị, nhìn giòn giã, họ sẽ vẽ như nhau. Bởi giờ thiền bà chỉ cần một nghệ sĩ cũng đủ!

Bối với công chúng, màu sáng hay tươi, nét già bay non không phải cốt yếu. Chỗ cần là kết quả một tác phẩm, là cảm tưởng và cảm giác của ta trước tác phẩm. Nhà nghệ sĩ cũng chỉ cần có thể. Tất cả cái khò tim tôi của mình chỉ để tả được tâm trạng mình và truyền những ý muốn, những tình cảm cho người coi tác phẩm của mình sáng tạo.

Muốn thẩm giá trị bức tranh, đừng suy xét gì cả. Mặc tác phẩm cảm mến. Nhưng trong lòng cần thư thái, trí bình tĩnh để tiếp nhận một cách vô tư những cảm giác mới. Coi những người vẽ trong tranh, thí dụ ta có cảm giác là làm bằng gỗ. Cảm giác của ta có thể đúng. Có được cảm giác ấy, ta không cần phân tách bạch, soi hói đến cách vẽ, nét vẽ, những cái chỉ cần hiểu cho người có mặt thiết với nghệ. Theo cảm giác đó, định giá mỹ thuật bức tranh. Tuyệt tác nếu quả ý tác giả là sáng tạo một nhân loại gỗ (một họa sĩ Pháp hiện tại, vẽ người trông như bu-lon, định ốc; vẽ thường, búa, kim trông lại sống hoạt như người). Vô giá trị nếu dụng ý của họa sĩ cốt là những người sống như chúng ta. Tự ý muốn sáng tạo cho đến sáng tạo, có nghệ thuật. Đến được hay không, tùy cái hay dở của nghệ thuật. Chúng ta không cần biết đến nghệ thuật, chỉ ý muốn sáng tạo và sự đã sáng tạo là đủ rồi. Cái ý muốn bao giờ cũng là một hiện trạng rõ ràng không che đậy — người coi tranh không nhia thấy

vì tâm trí không được tự chủ, bị những thành kiến, những quan niệm đã học ám ảnh. Một bức tranh tung ý tả về trực rõ của ánh sáng, không kè gỉ đến hình thù, trong đó ta chú ngay đến hình thù, vì ta sẵn có quan niệm trong hình thù, quan niệm làm lấp mắt cảm giác về ánh sáng mà, nếu vô tư, ta có thể nhận được.

Tôi thấy rằng quan niệm chung của số đông người Annam về tranh là tranh phải như bức ảnh có màu. Xét một tiêu tiết gì trong tranh? Người ta viện ngay đến sự thực: nhìn một vật liệu trong tranh? Người ta so sánh ngay với sự thực. Làm như mắt họa sĩ là ống kính! Có khác gì, coi kịch lại có tính kiêu cách người xem chiếu bóng! Có khác gì bắt một nhà văn tả người, đi tìm một người kiêu rồi theo người ấy, bà người ta nói gì, làm gì cũng đều chép vào chuyện. Những nhân vật trong mỹ thuật (trừ truyện thần) phần lớn đều là mỹ công sáng tạo: mượn một ít

VÉO VON !

Véo von vừa hát vừa làm,
Việc dù khó nhọc, nhẹ nhàng như bay.

Hát lên một điệu ca heo
Cho lòng thanh thản như mây le lảng.
Đè thêm can đảm vũng vàng
Bước chân rắn giỏi trên đường chống gai.

Hát lên một điệu vui tai
Buổi cho bạt cái bi ai, thảm đau.
Muốn trùi tức bức, lo âu.
Thuộc liên thân hiệu là câu hót linh.
Muốn quên mọi nỗi bất bình,
Cho đời sung sướng, cho mình sống vui.
Vừa làm vừa hát, ai ơi,
Véo von lên giọng, vang trời tiếng ngắn.

Tú-Mô

vật liệu ở sự thực để nghệ sĩ sai khiên theo ý muốn của mình.

Cái ý muốn ấy, cái cách nhìn sự vật theo quan niệm của mình, cái mà đặc biệt cho từng nghệ sĩ ta vẫn gọi là nhân cách mỹ thuật. Bởi mỗi nghệ sĩ (tôi nói nghệ sĩ chân chính) có một nhân cách mỹ thuật riêng, nhiều khi rất mồi lạ, nên xem tác phẩm của họ mà tâm trí không tự chủ, đem theo những định kiến. Những quan niệm của mình hay mượn của ai, là làm một điều không hợp lý phải. Nhà bình phẩm Charles Beaudelaire đã nêu lên thuyết: bình phẩm, muốn công bình phải tây vị (pour être juste, la critique doit être partiale). Tây vị đây là tây vị khuynh hướng của nghệ sĩ, theo đường ấy mà xét người, ta xem tranh cũng gần như bình phẩm. Nếu không quý, không nề ý muốn của nghệ sĩ, không bao giờ thưởng thức được tác phẩm mỹ thuật một cách công bình.

Tô-ly

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col BAELINÉ et TRUBÉNISÉ chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG

15, Rue du Riz — Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paal Bert — Namdinh

SẮP CÓ BÁN: Đùa với Ái tình

TIỀU-THUYẾT CỦA CÔ LÊ-CHI

Một thi sĩ Pháp đã viết trước đây một thi-ký: « Khi nêu đưa với Ái-tin-h», chắc là ái-tin-h ngay-biêm lâm. Một nô nức học-sinh Hanoi, 18 tuổi, rất yêu tự-do và lãng mạn, muốn liều một thi-ngôn để xem ái-tin-h là gì, và xem nó như thế nào. quyền truyền nón, mà giá-trị về tám-lý và nghệ-thuật không cốt-cái được là một bài oán-giải về cuộc thi-ngôn rất ly-ký, cảm-dộng ấy.

Éditions MINH-RHƯƠNG 15A, Cité Van-Tan, HANOI

Thứ và ngân-pâlô gửi cho nô nức-lòng-phát-hanh; Báo-ký:

M. TO VAN-DUC, Librairie Centrale, 110 Rue du Pont en Bois, HANOI

Trang kỵ : M. Lê Thành Tuân, 119 Bd Gia Long — HUẾ

Nam kỵ Cao-mèn và Ái lao ; M. Minh Phương

CHẨY-OAN, tiểu thuyết của Lưu Trọng-Lư, giá 0p.35, cước 0p.21

BÁO MỎ, tiểu-thuyết của Nguyễn Vỹ, sắp có bán.

DOCTEUR
NG. - MANH - THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL

49-51 Avenue du Grand Buddha
Téléphone : 830

Médecine générale et infantile

Dermato - vénérologie

Rayons X — Rayons U-V et I-R

Diathermie — Ondes Courtes

Courants Galvano - Faradiques

CONSULTATIONS

Matin : 8h. à 11h.

Soir : 3h. à 6h.

KHÔI đang lúc cần, và nhà cho thuê rất hiếm, nên chàng phải bằng lòng cái gác đó. Nhà dưới là một cửa hàng tạp hóa, hơi chật, lũng cũng những đồ đặc. Một lối đi bếp, lách vào đến bên trong là chỗ cầu thang lên gác. Gian gác vuông vắn, kê được độ bốn cái giường. Phía trông ra phố có một cái cửa sổ, lúc nào cũng đóng để tránh bụi, thành bên trong tối tăm và ẩm. Lúc mặt trời gần đứng bóng, mới thấy mấy ô ánh nắng ở chỗ nóc để hở, lắp kính chiếu xuống.

Mở cửa sổ dằng trước, cũng không có cảnh gì đẹp. Mái hiên nhà dưới thè ra che một nửa đường phố. Mấy chiếc cửa sổ của gác nhà phía trước, một cột sỉ mảng chẳng chịu những giây điện, một cành cây vuơn ngang qua, mà ít khi có chim đậu, hoặc gió đến lung lay.

Mấy tháng nay Khôi lang thang ở Hanoi, không có chỗ ở nhất định. Ngay ngày lượn quanh phố, lúc đói vào ăn ở bất cứ hiệu cao lầu, hiệu phở nào. Tối ngủ ở tiệm hớt, nhà à đào bay nhà anh em bạn. Một chiếc va li gửi nhà người quen, thành thoảng Khôi về lâm rùa, thay quần áo, rồi lại đi.

Các bạn Khôi xem ý thích lối sống ấy. Họ cho thế mồi bợp với tâm hồn ngòi sỉ, không bị dàn buộc. Nhưng ít lâu nay, mỗi lần họ ca tụng cảnh sống của chàng, Khôi lại có một nụ cười hoài nghi và chán nản. Khôi thấy ngày giờ chơi phi nhiều, và tiêu tốn. Chàng nhầm tính mấy tháng sau mới lấy được bảo quyền một quyền sách mới. Ăn uống thất thường làm người yếu đi dần. Chàng nghĩ đến thuê nhà, để có chỗ làm việc nhất định.

Khôi đang lúc cần, và nhà cho thuê rất hiếm, nên chàng phải bằng lòng cái gác đó. Chủ nhà, một người đàn bà già, thấy chàng ở một mình, không cần thòi nấu ở bếp dưới — một điều rất khó chịu đã sinh nhiều chuyện bất bình với mấy người thuê trước — cũng vui lòng cho là một dịp may.

Thưa ông, nhà ít người và hàng họ ế ẩm, nên phải cho thuê hớt để đỡ tiền. Ông có một mình, ở đây tiện lắm. Nếu ông muốn xơi cơm với chúng tôi thì cũng xin vui lòng thòi nấu dùm ông. Chúng tôi rất cần thận. Vả lại người lich sự, biết điều ở với nhau thì bao giờ cũng dễ dàng.

Khôi nghe hai tiếng «lịch sự», mỉm cười:

— Nhưng tôi hay đi chơi khuya, sợ mỗi khi về gọi cửa, phiền...

— Thưa ông không can gì. Ở Hanoi, thức khuya là thường. Thành thoảng ông có đi xem si-né, hay đi chơi tối, thì đã có vú già nằm ngay ngoài cửa hàng. Vú ấy tính ngủ lâm.

Một giọng con gái gọi với lên:

— Me xuống báu hàng

— Xin lỗi ông.

Người đàn bà với vàng đeo xuống, tiếng guốc lộc cộc ở thang.

Hai hôm sau, Khôi cho khuân đến một cái dì-văng, và một cái bàn mộc; đồ đạc căn thiết để ngủ và làm việc. Chỉ có thế. Nhà chủ cho muộn thêm những thứ cần dùng: ghế ngồi, đồ rửa mặt, một bộ ấm chén. Buổi sáng, khi Khôi còn ngủ, người vú già lên quét giỗ, lấy nước rửa mặt, pha sẵn một ấm chè rồi lại lẳng lảng xuống. Đến hôm Khôi ăn cơm ở đây mới biết rõ nhà dưới có ba người: bà chủ nhà, một cô con gái chạc hai mươi, và một bà cụ già, thường cầm suốt ngày ở chiếc giường xát chân thang, lúc nào cũng buông móm, và vẫn ăn cơm riêng. Thêm một người vú già, ngoài mấy bữa cơm trong bếp thi lại ra

Gác cho thuê

TRUYỆN NGẮN của ĐÔ-ĐỨC-THU

ngôi trống hàng.

Hôm đầu tiên ngồi đây, Khôi thấy một cảm giác lạ, nhất là lúc sáng dậy. Buổi sáng moi ngày, chàng thường trầm ngâm trước ấm chè và vai dia siu-mai của một hiệu nào. Rồi tùy theo trời mưa hay nắng, Khôi vào thư viện, dạo tán chuyện với mấy người bạn dỗi dãi, hay ra ga mua hành khách xuôi ngược, tuy không dòn đưa ai. Hôm nào buồn quá, và nhảm ngày phiền toà, Khôi đi xem xú an.

Bà gấp cho Khôi một chiếc dài gà rán, hay lườn con cá hấp.

Cô con gái cũng dần mắt tinh běa lên, vui vẻ nói chuyện như mẹ, và thường đề ý dòn bắt của Khôi đề xới cơm. Mái quả nhiên Khôi ăn nhiều lên thật! Chàng thấy sức khỏe trở lại, người dễ chịu hơn, và làm việc được nhiều.

Được ít lâu Khôi bỏ thói đi là sáng ở hiệu « cho đỡ mất thì giờ ».

Mỗi sáng, vú già mang lên một khay: trứng, sữa, bánh mì, bánh cuộn, cà phê... thay đổi hàng ngày.

Khôi thấy cũng sạch sẽ, ngọt lành.

Rồi Khôi bỏ cả tính di khuya, mỗi lần chàng về đêm, tuy hết sức nhẹ bước, nhưng tiếng giày ròn ròn lên thang cũng đủ làm mất giấc ngủ mỏng mảnh của bà cụ già, giường liền ngay đấy. Bì cụ thức giấc, ho một hồi lâu. Tuy không ai nói gì, nhưng Khôi cũng tự lấy làm phiền cho họ. Chàng ở nhà mấy đêm, thấy queo. Mỗi lần muôn đi, chàng lại nghĩ cảnh ngoài phố ngày nào cũng giống ngày nào, không có gì đáng để ý. Khôi tái ngồi xem sách, hoặc viết. Bìa báo mỏng, ngày một dày thêm. Khôi vui vẻ vì đã không bỏ phi thời giờ, và thấy cách sống bình tĩnh, điều hòa cần cho sự làm việc.

CHỈ LÀ MỘT TIN VỊT

Mấy hôm nay người ta phao ngõ có rất nhiều sự là xảy ra ở bis-giới. Không, đó chỉ là tin vịt, thực ra, mới có cuốn RỪNG XANH MÃ PHẦN, xã-hội, triết-thí-tuệ mô-lá các cuộc xung-lột, các tình-trạng hỗn-đột giữa hủ-lực của ngàn xưa và lấn sóng vâng-minh hiện-đại. Sách dày 12 trang, in đẹp, giá có 0p.30. Ở xa thêm 0p.10 trước, gửi về Editions HANOI-SOON,

Luthart
57
Rue du Chanvre
HANOI

Chalon
Banjo
Guitar
Mandoline

Cordes
Clavinet

Đó thời ủ nha, chàng cũng như
nhé đì, vì không phèn dến sì. Bà
vợ em chửi chồng, châm nom.
Mỗi lần Khôi nghe tiếng ở nhà dưới
nhì lầu tên chàng, bà chủ tướng Khôi
đi vắng, nói chuyện với mấy người
quen. Khôi không rõ bà nói gì, và
cũng không muốn nghe, đi mạo
hือ cho họ thôi.

Bà bà dã xong, ngườiօa cũng
ngồi say. Họ bắt đầu nói to, coi
như trong hiên không có ai.

— Bây giờ chúng mình làm gì?
— Bố lâu anh Khôi không đi
đi, vậy theo ý anh ấy. Anh Khôi,
đi đâu?

Khôi điểm đạm trả lời:

— Tôi đi về.
Tôi to tiếng nhất, và như dã quá
thần:

— Các anh thấy chưa? Anh Khôi

đang

đang</

TRÔNG CỜ

CHIẾN TRANH BẮNG

MUỐN hiều rõ chiến lược trên mặt bờ, cách hành động ra sao và chủ đích có gì, thì ta không nên quên bê trước hết là để dùng cho các lục địa cùng các xứ giao thông với nhau.

Trên mặt biển chẳng bị những con đường tuy không nhất định được bằng những đường trên lục địa, nhưng nó vẫn dẫn đến các nơi bất di dịch là những cửa bờ.

Một điều nữa ta không nên quên, là chiến tranh ngày nay không giống như 150 năm về trước, chỉ chuyên về sự xung đột của hai đạo quân lành nghề, còn mọi người trong nước không can dự đến thì vẫn làm ăn buôn bán như thường. Chiến cụ ngày xưa cũng không phiền phức mấy, và những thô sản trong nước cũng đủ nuôi quân lính cùng nhân dân trong nước.

Ngày nay thì không thế. Những súng đại bác, lục đạn, thuốc nổ, xe thiết giáp, tàu bay, tàu thủy, tất cả những máy móc tinh xảo ấy bị hủy hoại đi rất chóng, nên người ta phải chế tạo ra cái mới luôn, hoặc mua ở ngoại quốc. Lại còn mua ở nước ngoài những nguyên liệu để cho các nhà dúc súng và nhà máy chế ra khí giới đạn-dược: nào trâu bò, thóc lúa, dầu, các thức hạt cần dùng cho sự sinh tồn của

TÀU NGAM

dân chúng vì trận mạc mà bị thiêu thoái. Thế mà xứ thô sản nhiều nhất và công nghệ phồn thịnh nhất lại là các nước châu Mỹ, hoặc những thuộc địa xa xôi.

Vậy một nước đang có chiến tranh phải lưu tâm nhất là làm sao cho tàu thuyền của mình được tự do di lại trên mặt bờ, mà bên địch không được tự do vùng vẫy như mình. Muốn thế, trước hết phải khống chế nhất nghĩa là phải giữ bờ quyền trên mặt bờ.

Trong trận Âu-chiến mới nhôm này, cũng như hồi năm 1914, cái ba quyền trên mặt bờ ở trong tay quân Anh-Pháp. Đó cũng là một lẽ chính khiếu quân Đức sẽ bị thất bại.

Chiến tranh trên mặt bờ

Song chiến sách trên bờ khác hẳn với chiến - sách trên bộ. Trên lục địa, kế hoạch là công kích bên địch để chiếm cứ đất-dai mà bên địch có giữ, để bắt họ phải lui mài, để chiếm lấy tinh-thành, đường xá, đường xe lửa, nơi súc-tích lương thực khi giới bên địch.

Trên bờ, không có tí gì giống như thế.

Muốn một hải đạo không bị bể ỏa, chỉ cần làm sao cho thủy - đội bên địch không hành động được, và muốn được thế, làm sao cho thủy đội kia phải bị tàn phá, hoặc có thể bị diệt-vong. Một trận thủy chiến khiến cho một mặt bờ được yên ổn có thể khởi đầu bằng cách chõ áy đến máy trộm hoặc máy rãnh cát số. Ấy là cái trường hợp xảy đến cho ông Soffren trên Áo - Đô Dương và thế kỷ XVIII, như trận Trafalgar và năm 1805, trận Jutland hồi 1916. Riêng cái tỷ - dụ sau này, ta có thể nói rằng, trong trận thủy-công trên mặt Bắc - Hải, ngày 31 Mai 1916, già đội chiến hạm Anh bị chiến hạm Đức đánh bại thì tàu buôn Anh sẽ không thể nào qua lại được phía nam Đại - Tây - Dương, mà tới biển Manche lại càng khó khăn nữa. Như vậy nước Đức sẽ được chủ quyền trên mặt bờ, nước Mỹ sẽ không vào trợ chiến, và quân đội Pháp và Đông-Minh, cho

dũng cảm đến đâu, cũng sẽ bị ép dưới sức của kẻ mạnh hơn.

Mặc dầu vì bị thua không được tự quyền tổ chức lại đội thủy quân, Đức vẫn tìm hết cách để chiếm được bờ quyền - trên mặt bờ. Đức lấy làm đặc sách khi đã tạo ra một đại đội tàu ngầm, cốt để đánh trong khi bắt thuyền, những tàu buôn Anh-Pháp đi lại trên đường thông thương.

Ngay từ hồi đại chiến năm 1914, để giải vây cho vùng duyên hải nước mình Đức đã dùng tàu ngầm để tuyên chiến một cách quyết liệt với hết thảy các tàu bè, mặc dầu là của những nước trung-lập, đã ra vào các cửa bờ Anh, Pháp.

Bên Đông-Minh đã phải một hai năm mới thành lập được phòng thủ. Bảo vệ cho các tàu chở lính và chở hàng, và bờ biển kín các cửa bờ sao cho tàu ngầm không thể lọt vào được. Từ vụ bê 1917, những cách phòng thủ kia đem ứng dụng đã được mỹ mãn, và càng ngày lại càng tiến bộ thêm cho mãi đến hồi định-chiến, đến nỗi các trận thất lợi thật không đáng kể vào đầu nữa. Cùng những cách phòng thủ kia đã đem ứng dụng vào từ khi chính chiến ngày nay vừa nhóm lên, cho nên, chỉ trong ba tuần lễ, những tàu bị ngư-lôi đánh-phá mỗi ngày mỗi ít.

Là vì nếu tàu ngầm Đức có tiến bộ hơn hồi 1914 thì những cách ngăn ngừa cũng đồng thời tiến lên mau chóng không kém gì.

Ai còn lạ gì tàu ngầm hình thon, hai đầu nhọn và dẹt. Tàu có hai bộ động-cơ máy Diesel để chạy trên mặt nước, và máy-diện dùng khi tàu lặn. Trọng tải nó từ 250 đến 4300 tấn. Mâng trọng nhất ấy, cả thế giới chỉ có một chiếc, chiếc tàu ngầm *Surcouf* của Pháp. Tàu ngầm Đức còn bé hơn nhiều, những chiếc nhọn nhất đang ứng dụng trong đội thủy-quân Đức cũng không quá 740 tấn. Đức còn những tàu từ 500 đến 250 tấn, những chiếc sau này dễ hành động trong những bờ hẹp, như bờ Manche, Bắc-Hải, bờ Baltique.

Những tàu ngầm Đức trọng tải 250 tấn, dài 41m, rộng 5m80, chưa

(Xem tiếp ở bên)

Con Xà Xé (học) — Dân số Bắc Kỳ bảy triệu bảy triệu, bảy triệu.

Xà Xé — Nên học sáu triệu chín ác chín vạn chín nghìn chín trăm, chín mươi chín thôi. Vì bắc Lý vừa đánh mất mặt.

NGÀY NAY

Trường-yến, Vinh — 1) Tôi rất chán nản đây ra hiểu các nhà văn-hào Pháp, nhưng tôi là ai, phai ai được tự-tuồng hay triết lý của nhà áng thoi. Còn cái hay của các văn-hào tôi không sao tự tìm thấy và nhanh chóng lấy được. Tôi họ lão, và làm thế nào để Trần biết được vấn của mỗi nhà văn hay ra sao? Có nhà xuất bản nào bên Pháp ra những tập-phần chủ-thịch thật rõ ràng thích hợp cho tôi không? (không kể những sách của nhà Lorousse và Diderot tôi đã đọc và vẫn không hiểu).

— Đức sách mà biền được từ trước và triết lý của tác giả là một sự lỗ lài rồi. Còn cái hay của các văn-hào chỉ mình giỏi chữ Pháp và tên là mới biền được, mà cũng đòi chát mì, vì khó lâm. Song biền tư tưởng là chát hoa. Không có sách nào có chủ tài như ý ông muốn, vì cái hay chỉ là không thể lấy chát-thich và giải được. Có chặng ông chỉ nên xem và nghe sách phê bình, hoặc các sách lai và các hành văn của các tác giả Pháp.

2) Tôi muốn tự học lão già và các nhà văn-hào Pháp, Toán pháp, Cách trị, các khoa kiến-thức. Có nhà xuất bản nào bên Pháp soạn riêng những sách cho các người học không?

— Ít có sách soạn riêng cho người tự học, nhưng có đủ sách từng mìn, độ, khiếm người chưa biết gì có thể theo học; đến nơi được. Vậy sau những sách theo sự-biết của ông học. Có loại sách *Initiation*, *Physique*, à l'Alzébre, v.v. » cũng cho người chưa biết.

Bóng-Thang — Người ta có thể tìm thấy náo mà lâm nǎo và dài xưng ra làm không? Tập vở sớm quá thì người ta có phải chảng?

— Tập vở — tập những mìn, động và thể thao, không làm lâu người đi bao giờ cả. Còn nếu tập cho người thi phải theo phương pháp riêng. Cách thức đã chỉ bao nhiêu lần trước mục này.

J & Ánh, Hanoi — Vợ tôi hăng của nó, yêu một người dân ba bờ cũng của nó, có người con gái yêu tôi mà tôi cũng yêu, tôi không muốn bỏ nó, mà muốn lấy hai người kia mà không thể được, nếu lấy mà để một, nơi rủi ro có thể biết được. Vợ nào trưởng hợp tình họ sao?

— Ông yêu gì mà thanh lam quái? Theo tục nước ta (và nếu ông đã đẻ nuôi ba ba, hay ba bà sẽ nuôi ông), thì ông có thể lấy ba vợ được. Tôi khuyên ông chờ lấy nhiều thứ

Đừng để bước

Những vị làm việc nhiều qua, lâu ngày tinh thần hao hao, lai láng chóng mặt. Những ban thành niên vì gác sace, chen bời qua đó, có quăng đèn, minh mẫn bắn thần. Những người đau mòn mòn, Những vị đã lâu không có con cái, v.v...

Xin hứa SÂM NHUNG BỘ TIN T
của PHỤC - BÁNG DƯỢC
Sau khi dùng xong, chưng Phue

Lỗi nơi ai ?

V. Nguen

— Anh lúc này hư lắm ?

— Không hư sao được, mợ ấy
đã chán tôi cứ lạnh lùng mãi, thi
còn lạc thú gì ?

— Chị ơi, nhá em cứ đỡ tội cho
em, ở với nhau hơn 10 năm bấy
giờ nhá em dám ra lêu lổng...

— Em ơi, không phải lỗi ở chàng
nào cả, muốn sống trở lại tuôn
tràng mỉm, vợ chồng em hãy uống
thuốc BỒ-HẠCH VÂN-BẢO.

Thuốc VÂN-BẢO là cùn tình
của tình yêu, có thứ cho đàn
ông, có thứ cho đàn bà.

1 hộp dùng 10 ngày 4p.00
1 hộp là 4 hộp 15p.00

Tổng phát hành phía Bắc :

VÂN-HÓA

8, Rue des Cantonais — Hanoi

Tổng phát hành phía Nam :

VỐ-ĐÌNH-DĂN

323, Rue des Marins — Cholon

BÁI-LÝ : Mai-Linh 60-62 Cầu
Bắc Haiphong, Nguyễn-vân-Bảo
11 Rue des Caisses — Hanoi

XI

HƠN một tuần lễ nay giấc
mộng dữ dội ấy ảm ảnh
Lan, trong khi nàng ngủ
cũng như trong khi nàng
thức, ngồi đọc sách hay khâu vá.
Có lần nửa đêm nàng dậy mở cửa
sở đứng bằng giờ nhìn ra vườn
mờ sáng trăng hạ tuần, và mơ
màng làm lại giấc mộng vừa tan.

Nàng thấy Nam với nàng cãi
nhau, đánh nhau, rồi nàng bỏ về
nhà cha mẹ. Tới chỗ này có sự
thay đổi trong mộng : Hoặc Nam
đến xin lỗi nàng, Nam nói khéo
quá, và nàng cảm động ôm lấy
chồng mà khóc : Nàng sung sướng,
lòng nàng êm dịu dần, vì đã lâu lắm
nàng không khóc được nữa. Hoặc
nàng đe đơn kiện Nam và đòi ly dị :
Một cảnh tòa án trang nghiêm hiện
ra. Trạng sư của nàng cãi hùng hồn
quá, và nàng được kiện.

Tưởng tượng là nhớ. Mộng thường
đi theo sự thực, đi theo các việc
đã xảy ra. Vì sự thực, vừa xảy ra
một việc, một việc ghê gớm, mà
Lan coi như có can hệ đến hạnh
phúc, đến tính mệnh nàng : Nam
yêu một người khác.

Nam yêu một người khác, có thể
như thế được không ? Lấy nhau
chưa được nửa năm, Nam đã chán
ghét nàng ? Nàng thấy vết thương
lòng một ngày một mờ rộng, không
sao còn bàn gắn được nữa.

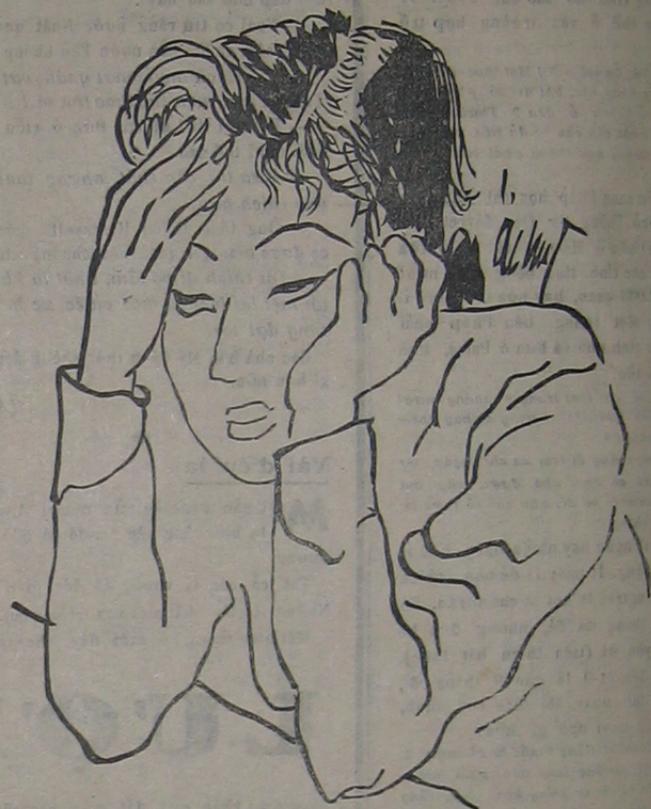
Hôm ấy nàng đi chợ Hà Đông về.
Ngồi trên xe điện ròng đã bắn
khoản sốt ruột, hoảng như tâm linh
đã báo trước cho nàng biết sắp xảy
ra tai nạn. Tới công nhà, trước khi
kéo chuồng, nàng đứng lại tò mò
nhòm vào phía trong. Và nàng
thấy ở hiên bếp thoáng một thiều
nữ. Nàng vẫn tưởng đó là người
kiều mẫu của Nam. Nhưng nàng
không khỏi lấy làm lạ, vì mọi lần
người ấy đến, tức thì ngồi hay
đứng cho Nam vẽ liền, xong việc là
đi ngay, không dèn dèng ngồi dỗ
lại nói chuyện bao giờ. Người ấy
ít lời đến nỗi Lan đã phát ghét, cũng
như nàng ghét người kiều mẫu
trước liền thoảng và nhí nhảnh.

Cái thời kỳ ghen với những kiều
mẫu của Nam đã qua rồi. Có lẽ nay
nàng thấy họ không đáng được lưu
lâm đến quá, vì nàng đã trọng
tô chỗ nugs : điểm của Nam :
Chàng tránh sự thản mặt với những
cô kiều mẫu thuê tiền. Nhưng buổi
dần, nàng đã khéo trong bao lâu
về bọn họ. Nàng không thể tưởng
tượng một người đàn ông ngồi
hằng giờ trước mặt một người con
gái, nhìn nhau lì mỉm từng ly từng
ti từ cái miệng cười cho chí cái mắt
liếc, mà lại không dì tới tình yêu,
đù là tình yêu tình thân hay tình
tình thù chắt. Một hôm lão tháo
nàng hỏi Nam xem có thể chỉ vẽ
phong cảnh mà không vẽ người
được không. Nam cười ngất trả lời
và :

Đ E P

TIỀU THUYẾT của KHAI HƯNG

(Tiếp theo)

— Được chứ, Corot chỉ nói tiếng
về những tranh phong cảnh.

Lan suy sụp bảo chồng :

— Đấy nhé ? Bao giờ em cũng
thích tranh phong cảnh hơn tranh
người.

— Nhưng trong phong cảnh bao
giờ chả có người, cả trong tranh
phong cảnh của Corot cũng vậy.

— Trong phong cảnh của nước ta
chỉ có người nhà quê.

Nam lại cười :

— Vì thế em không sợ ? Em không
sợ các cô gái quê ?

Nay thì Lan không sợ một cô gái
lại kiều mẫu thuê nuga. Nàng
đã nhận xét và tin ở lời Nam : « Bối
với họa sĩ, một người con gái đẹp
chỉ là một phong cảnh đẹp ». Bối
với các họa sĩ khác, nàng chưa dám
chắc, nhưng đối với Nam thì nàng
không ngờ vực gì nuga, ấy là nói
trong « cái xã hội kiều mẫu ».

Còn đàn bà con gái trong những
xã hội khác, hay trong xã hội, nói
vẫn tắt ?

Có những người nàng thấy cao
quý và cách biệt nàng nhiều quá
đến nỗi nàng không dám ghen tuy
biết được Nam săn sóc chiều chuộng
một cách quá rõ rệt. Một bà, một bà
huyện mà Nam quen ở Sầm Sơn hai
năm trước, thường đến chơi, sau khi
đã đặt chàng vẽ xong một bức hình,

Bà la vào trạc ngoài ba mươi, nhưng
trong trè lâm, trè như chưa tới hòn
nhấp, ngực nở nang, bụng thon nhỏ,
thân cao đồng trong bộ y phục dài,
đôi mắt sáng ngời trong cái quầng
đen chi, dưới cặp mắt long mi rẽ
sách lên thái dương.

Đứng trước bà ta, Lan thấy mình
trè con quái, « bé bỗng » quá. Bé
bỗng đó là tiếng nung áu yếm mà
Nam đem tặng nàng, mỗi khi nàng
giận dỗi điều gì. Bà ta đồng dạ,
đường hoàng trong lời nói cũng như
trong dáng điệu mà Lan ngầm thấy
tương đương với cái cách tiếp đãi
để dàng và lịch thiệp và thản nhiên
của Nam : « Hai người này như ở
cùng một xã hội, nàng nghĩ thầm,
còn ta, ta chỉ là một thiều nữ ngây
thơ, một cô học sinh bé bỗng ! » Vâ
n nói chuyện, tựa một cô gái nhỏ
ngon ngoan, nết na. Đề nàng khéo
cố vẻ bõ ngỡ như lạc vào một nem
xa lị, thỉnh thoảng Nam lại quay về
phía nàng hỏi hay bàn một câu
nhưng nàng vẫn bén lèn, rụt rè, c
sợ dù Nam đã khôn khéo xoay c
chuyện theo hướng nàng thẳng
thao : « Võ-Đình-Dănn cò diễn Pháp
hay sử ký cận đại Âu châu, những
diễn mà nàng đã học ở trường.

Và nàng tự nhủ : « Những cái họ
& trường toàn là những cái vòi

không nghĩ ngợi, nàng kéo mạnh chuồng.

Nam chạy ra mở cửa. Lan trán trán nhìn chàng, và lấy làm lạ rằng nét mặt chàng không đổi: vẫn cặp mắt sáng và thẳng thắn, vẫn cái miệng tươi cười và thành thực. Nàng làm ra tự nhiên hỏi chàng:

— Ai đến chơi đây?

Hơi thở nàng ngắn và giọng nàng hơi run, nhưng bình như Nam không để ý tới. Chàng vui vẻ đáp:

— Trinh đấy. Trinh đòi về ngay nhưng anh bảo ngồi chờ em, vì biết em sắp về.

— Anh biết em sắp về?

Nam quay vào nói:

— Trinh!

Trinh chạy ra, chào hồn hồn:

— Bonjour Lan. Vì sao sao về muộn thế, làm em chờ mãi.

Lan mắt mè:

— Chờ mãi kia? Vậy em xin lỗi chị nhé. Nhưng mấy giờ rồi, Nam đâu?

— Gần mươi một giờ.

Trinh hoảng hốt:

— Gần mươi một giờ? Thôi, xin về thôi.

Lan lắc đầu cười:

— Chị về? Chị chờ em mãi, lúc

em về chị lại bỏ chị đi... Thế thì lạ lùng quá.

Nàng vừa cười vừa nhắc đi, nhắc lại:

— Chị lạ lùng quá!

Nam biết vợ ghen, vì chàng không còn lạ gì tính Lan. Nhưng Trinh vẫn thẳng thắn trả lời, cái thẳng thắn mà Lan cho là quá trẻ:

— Chẳng lạ lùng gì cả! Đến giờ ăn rồi thì phải về.

Nam trưởng nên mời một câu xá giao.

ĐÃ CÓ BÁN

THẠCH-LAM

NGÀY MỚI

TIỀU THUYẾT

Một cuốn: Op. 55

Có in riêng cho các bạn yêu sách đẹp 40 bản trên giấy
thượng hạng, có chữ ký của tác giả, giá 1t 1p. đến 2p 50.

Lại mua ngay không hết.

CON CÁ THẦN

của: HOÀNG-BẠO

Cuốn thứ hai trong loại Sách Hồng. Giá Op. 10

— Hay Trinh ở đây ăn cơm với chúng tôi.

— Em cảm ơn anh, cho khi k'Lac, Sơ ở nhà chờ.

— Đừng tôi cho thẳng xe nó lên nhà nói Trinh ăn cơm ở đây.

Lan vẫn lặng thinh nghe tiếng nhau trời, vẻ mặt lạnh lùng. Trinh đáp:

— Thôi, thế không tiện. Anh cho em về.

Lan nhận thấy hai tiếng anh và em nghe thân mật quá, tuy đã lâu nay bao giờ Trinh cũng vẫn dùng hai tiếng ấy trong câu chuyện với Nam.

hỏi lại:

— Nhận lời gì? Anh bảo em nhận lời cái gì cơ?

— Không, anh hỏi Trinh có nhận lời ăn cơm với chúng mình không?

— Em không hề nhận lời được đâu.

Câu trả lời của Trinh làm Lan hơi ngạc nhiên, vì nàng không muốn mời Trinh ăn cơm hôm nay. Mà Trinh có lẽ cũng hiểu thế nên càng quả quyết đòi đi ngay.

— Không ăn thì không ăn, nhưng hãy vào chơi đã. Chẳng lẽ em vừa vể chị lại đi ngay.

— Lan muốn dò cho ra vì sao ban nay hai người lại đuổi nhau. Nhưng Trinh đã thật thà kể:

— Anh Nam chơi đánh tay tài lâm cơ, chị ạ! Chị chơi có giỏi không?

Lan tò mò hỏi:

— Chơi đánh tay? Em không biết chơi đấy.

Nam cười:

— Còn vở!

Trinh giáng nghĩa:

— Thế này này, chị đặt úp bàn tay lên trên bàn tay em, hễ em đánh trúng tay chị thì em được đánh nữa, nếu hụt thì em đê chị đánh lại. Hay lắm. Đây này nhé.

Vừa nói, nàng vừa nhanh nhẹn đặt tay lên mu bàn tay bạn. Lan kêu:

— À đau! Thôi không chơi, nhả lầm!

— Đây này, chị coi, anh đánh đòn cả tay em, em phải đánh lại chị đê báo thù mới được.

Lan, giọng lạnh lùng:

— Anh ấy đánh tài đinh lại anh ấy chứ! Đánh thế nào được tôi?

Rồi nàng cười khò khò.

— Taé hết trò ấy, có chơi trò gì nữa không?

Câu hỏi của Lan làm Nam vừa tức giận vừa sợ hãi. Chàng sợ Lan làm to chuyện. Nhưng Trinh vẫn thẳng thắn đáp:

— Đánh tay thì anh được em, nhưng chạy thì anh thua.

— Chạy?

— Vâng chạy. Thế này này. Một người đứng giữ bàn tay ra để một người đánh rồi chạy, hễ chạy đến rạng cam kia là được. Gần như cái lối chơi cướp cờ của chúng mình khi xưa ấy mà!

(Xem tiếp trang 18)

KHÁI HƯNG

Của L.H.X.

Mandat

Một học sinh viết thư về bố mẹ ở
tỉnh xa:

... Đô này ở Hanoi khán hào, bao
giang tiêu rất khó. Vẫn thằng sau xin
thằng gởi mandat toàn bao hào cho
con...

Của Tú-Kiết.

Khách

LY-TOÉT dẫn con — Hè có khách
đến thì bảo lao di vắng nhẹ.

KHÁCH vào hỏi — Ông có nhà
không em?

TOÉ (con lý-toé) — Thưa ông có.

Đến khi khách về, Lý-toé mắng
con: Tao đã bảo mày hè có khách nòi
thì bảo lao di vắng... — Toé vội
xúaplời — Nhưng ông nòi có phải
là Khách đến?

Của Trabacot.

Băng báo

TÍ — Tôi ơi! Ba lao có bài đăng
hào mày a.

TÓ — Thế à, bài gì mày?

TÍ — Bài quảng cáo «Lúa Sơn-

đông» mới vè.

Dốt

TOÉ học — Non là không, nom là
rên

LY-TOÉ, mắng con — Toé! Thế
là mày dốt rồi, còn «non» là làm
vuông là nghề của lao, mày quên à?

Chong Wou Jing.

Chùa nọc rắn

A hỏi B. — Này B, thằng giáo bảo
nếu rắn cắn thì phải lấy giây buộc
lên vết thương cho nọc khỏi chạy
rào khép mình, vậy thằng lao vừa bị
rắn cắn ở dưới cổ thì làm thế nào?

B — Thế à? thì mày phải mau
mau lấy giây thừng mà quấn vào giữa
chỗ thằng mày rồi riết thật chặt cho
nọc khép chạy vào!

Của Nguyễn-Tâm.

Quảng cáo

Những ai không có bệnh cũng

CHEMISES
hiệu MILAN

Cồ Tribénité, vải đẹp.
May khéo, hợp thời.
Mặc dài rộng
Giá 1p.00 đến 5p. một chiếc

Bán buôn, bán lẻ tại:
MY-LAP
175 — Rue Coton — HANOI

nên dùng thuốc, như bông giờ ngài
uống thuốc đau bụng, nếu về sau có
đau bụng đã có thuốc trừ rồi, các
ngài nên uống để phòng trước đợt.

Làm gương

— Đấy ngày xem như thằng Đỗm
người hiền lành ai cũng yêu, chết
để biết bao người đưa đám, mày
không thấy nó làm gương cho mày
theo đó ư?

— Nhưng nó chết rồi còn làm
gương thế nào được mà con theo?

của N. Quảng.

Di câu

— Tôi vừa đi câu cá bỗng về...

— Thế câu được mấy con?

— Chả được con nào.

— Thế sao anh lại biết chúng là
cá bỗng?

Lém

— Ba ơi, ba ăn bánh ngọt đi.

— Thôi ba ăn đủ rồi.

— Vậy ba lại bảo con thế di xem
nào?

Của BEKA,

Trái ý

Chú — Tôi không thể lắng lương
cho thằng được, vì thằng đã làm sai ý
nghe trong tờ giao kèo.

Người làm công — Không tôi có
lầm điều gì trái đâu?

Chú — Trong tờ giao kèo, tôi có nói
thằng không được làm điều gì trái ý
tôi, bấy giờ thằng xin lắng lương tức
là trái với ý của tôi rồi.

Tàn

Một chàng công tử cứ leo dèo theo
sau lưng một cô thiếu nữ để tán. Đến
ngang Hàng Đào, anh ta tiến lên
ngang mặt cô nọ và lè phép nói:

— Thưa cô, tôi trông có quen quá,
chừng như tôi đã gặp cô một lần ở
d้าน rồi thì phải.

— Ông lần rồi! Tôi ở Huế và mới
ra Hà-thành lần thứ nhất.

— Bấy giờ tôi mới nhớ, thì ra tôi
vừa gặp cô ở phố Hàng Ngang.

— Em yêu anh lèm lèm, vì «bung» anh không bao giờ «bạc».

«Ngày Nay» nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

Ngọc-Lam, Hanoi — Âm nhạc và hát có
ích lợi những gì? Tại sao nhiều gia đình
cố cấm con dân hát? Câu xướng ca vỗ
loài mà các cụ dùng để chỉ trich có ý nghĩa
gì?

— «Âm nhạc làm buồn nhã phong
tục», có câu ngạn ngữ tây nói thế.
Đến sao, âm nhạc và ca hát cũng là
ngôn ngữ, và như nhiều ngôn ngữ khác
khác, khiến cho cuộc đời đẹp đẽ và
thanh tú hơn lên. Câu «xướng ca vỗ
loài» chỉ đúng vào thời trước, lúc đó
các người theo đuổi nghề hát thường
không đứng đắn, theo ý các cụ. Bởi
giờ người ta biết phân biệt giá trị của
nhề và của người hơn.

Trần Tâm, Hanoi — Người ta nói các
nhà báo kiếm được nhiều tiền lắm, có
đúng thế không? Và người làm báo hưởng
tế có xứng đáng không?

— Người ta nói sai đấy, vì không biết
rõ. Nhà báo ở đâu chứ ở bên ta thì sống
khô khép lâm, họ chẳng có một vài ông
chủ bô vốn ra mồ hôi là có lãi mà
thôi. Đó là một việc đáng buồn trong
quốc ta: ví dụ một bến tập viên một nhà
báo lớn ở Đông-duong mà lương tháng
không được 100 bạc thì thật là một
sự bất công và chứng đối với những người
tui thức quá. Còn xứng đáng hay không
là tùy người, nhưng có một điều là
nhề báo là một nghề đáng được hậu
đãi hơn thế nhiều. Nhà văn ta cũng
chịu số phận như nhà báo; bên cá
nước, nhà văn xuất bản một cuốn sách
là đủ sống phong lưu ít ra trong vài
năm, còn ta không đủ sống trong hai
tháng.

Phạm-đân-Nghiêm dì Ba, Hanoi — Tôi thấy
rằng một số rối đồng thanh niên ta đều
u mê quần áo tây và hám mặc quần áo
ta dù là dân tộc Việt. Các hiệu may may
ta dám lò mót áo mít ngủ và tìm cách dùi
nhè sang hiệu may tây. Vậy tại sao
những người tại bộ quần áo quốc phục
đi như thế? Mặc nó mất giá trị những gì?

Nước Nam ta có cần phải bảo tồn tay họ
quốc phục «đẹp đẽ» ấy nữa không?

— Đó là một vấn đề đáng lưu ý, và
khó giải quyết. Một quốc phục không
phải mất giá trị — Giá trị dân tộc

(Xem tiếp trang 12)

BAOPHE
Cafe du Luxembourg

Chuyên tri ho gió
ho khép, có điểm
tất tiếng. Cố ho
ho. Gốm sành
Các bình ho mới
phát và lâu năm

VODINH DAN
CHOLON-SAIGON-PHNH
VAN HOA: 8 CANTONNAIS
HANOI

Nghĩa vụ công dân

(Tiếp theo)

của HOÀNG-ĐẠO

CHÚNG ta đã biết rõ đâu là quyền hạn một người dân trong nước, đâu là nghĩa vụ của người dân ấy đối với xã hội, đối với nước.

Nhưng trong thế giới không phải chỉ có một nước. Hoàn cầu chia sẻ ra làm nhiều nước, nhiều giống người. Vậy đối với nước của ta, với đồng bào của ta, ta đã biết rõ nghĩa vụ và quyền hạn, nhưng đối với nước khác, đối với đồng dân một nước khác ta cần phải thế nào?

Ta hãy giờ lách sủ xem câu hỏi ấy người đời trước trả lời ra làm sao. Thưa xưa, người ta chỉ biết có nước. Người nước ngoài đều bị coi là những sinh vật không đáng kể. Nước Tàu ngày trước gọi chung người nước khác là man dã, hống « man di » bao giờ cũng hàm một ý tròng khinh miệt. Bao Âu châu ngày xưa, dân La-mã và dân Hi-lạp cũng khinh miệt người ngoại quốc như thế.

Sự khinh miệt ấy có thể có được, là vì sự giao thông bất lợi, hai dân tộc láng giềng sống mồi béo một đời riêng, từ tôn giáo đến phong tục đều khác. Không cùng nhau lẫn lộn.

Nhưng, dẫu dà, sự tiến hóa khiến người ta nhận thấy càng ngày càng rõ rệt sự liên lạc giữa bết nhảy mọi người trong thế giới. Một nước bấy giờ không thể một mình mà đứng riêng được, vì sự sản xuất nhiều đã khiến mỗi tư chuyên chủ về một mặt. Sự liên lạc ấy về mặt kinh tế, ai cũng nom thấy rõ. Mỗi liên lạc mà người ta thấy rõ hơn, là mỗi liên lạc về linh thần. Từ tưởng bấy giờ không phải là của riêng một nước nữa, mà là của chung của thế giới. Một khi ý tưởng bình đẳng tự do, đã được cuộc đại cách mạng Pháp nêu cao, những ý tưởng ấy lan đi khắp bốn phương, và dầu sao cũng làm rung động lòng người, dù là người da trắng hay da đen, dù là người ở nam bắc hay ở đường xích đạo.

Trước sự nhận chân ấy, người ta hành động ra làm sao? Có nhiều người vẫn theo ý kiến của cõi nhân, đặt nước mình lên trên hết mọi sự. Không có nhân loại, chỉ có nước ta mà thôi, họ tuyên bố như vậy. Cũng như anh chàng Horace trong một bi kịch của Corneille, điều họ mong ước trước nhất: là làm cho nước họ

phù cương, dẫu phải hi sinh thân thể, già dinh họ bay thân thể gia đình người khác, dẫu phải trả nên độc ác, và nhân đạo đối với nước người. Có thể họ mới cho là ái quốc. Đối với những người ấy, lòng yêu nước bầm cái nghĩa ghen ghét các nước khác, và nếu có thể diệt vong một nước láng giềng hay bất nước ấy làm nô lệ để cho nước của họ mạnh hơn, họ cũng vui lòng mà làm.

Những người ấy không biết suy nghĩ. Nếu họ tin và hiểu rằng người, dẫu ở nước này hay ở nước kia, cũng vẫn là người, cần có đủ quyền hạn để làm người, nếu họ nhận ra rằng nước không phải là một « cứu cánh », của loài người, mà chỉ là một « phượng pháp » loài người dùng để che chở cho quyền hạn bất diệt của mình; nếu họ yêu sự công lý chung cho họ và cho người khác, họ sẽ nhận ra rằng ý tưởng của họ nông nỗi thiền cặn là chừng nào.

Gửi nhân loại và nước của ta, không có cái gì chia sẻ hết; hai chữ ấy không có gì tương phản cả. Ta yêu gia đình ta; lòng yêu ấy nào có bắt ta trả nên kẻ thù của các gia đình khác? Có lẽ ta yêu con ta hơn, ta ưu nhã ta hơn, dẫu nhã người rộng rãi hơn, con cái người xinh đẹp hơn, nhưng có phải vì thế mà ta cần phải ghét con cái người, và chỉ nghĩ đến làm súng sướng cho gia đình ta, làm đến lụn bại giá dinh nhà người cũng được? Nhưng người nghĩ như vậy chỉ là những người có lòng ích kỷ quá lớn, đáng chê trách mà thôi.

Đối với người trong nước như vậy là một điều phải, thì đối với người nước ngoài sao lại thành ra một điều trái được? Và hai người như thế, thì hai nước cũng thế: nước nào cũng có quyền sống, để làm nầy nở như ng tài riêng của mình, cũng y như là một người vậy. Thế giới quá rộng, tất cả loài người không có thể nói một thứ tiếng, cùng chung một văn hóa được. Thế thì còn gì hơn là để mỗi nước được sống một đời riêng.

Lẽ tự nhiên là cuộc sống chung dụng ấy sẽ gây nên nhiều cuộc xung đột về quyền lợi. Nhưng trong một xã hội, những cuộc xung đột ấy thường xảy ra giữa hai người. Tay nhiên,

— Ngày ông; ông thử nhận đèn xem đây có phải là con ông đã lạc mất không?

xã hội vẫn có, và vẫn giải quyết được những sự song đột như thế. Vậy đối với nhân loại, sao lại không có thể như vậy được? Làm sao trong một xã hội công dân được tự do và bình đẳng, mà ở trong thế giới, các nước không được tự do và bình đẳng? Đẹp biết bao một thế giới trong đó, nước nào cũng như nước nào, cùng nhau sống trong công lý và hòa bình! Cũng như đẹp làm sao, một nước trong đó, dân nào cũng như dân nào đều được tự do và bình đẳng!

Nhưng thực tế có như vậy chăng? Trong thực tế, các nước trên thế giới đều nhận thấy sự liên lạc giằng buộc, nhưng thường thì nước nào cũng muốn níu lấy giây liên lạc ấy về phần mình. Sự vị kỷ, trên tường quốc tế, còn sâu cay hơn lòng vị kỷ của người đời.

Và vì thế, đến lúc lợi quyền xung đột, hai nước ít khi nghĩ đến công lý để dàn xếp, chỉ lấy sức mạnh mà đòn áp. Hoặc là nước lớn dọa nạt nước nhỏ để nước này nhượng bộ, hoặc là hai nước gây ra chiến tranh, nhưng lúc nào cũng là dùng đến cường quyền cả. Nước nào nhiều quân hung, thuận thục hơn, nhiều súng đạn khí cụ hơn, là nước ấy có lý hơn. Vì nước ấy đặc thắng. Câu chuyện con chó sói và con cừu của thi sĩ không ở đâu hợp bằng chỗ này nữa. Một nước lớn, mạnh thay nước nhỏ yếu như con chó sói thấy con cừu non, bê thấy cần của cải bay đồ vật gì của nước yếu là dù cớ để cho họ đem quân đến.

Nhưng phong tục đã trở nên thuần túy hơn và nếu cứ thấy nước nhỏ là nước lớn đến chiếm lấy làm của mình liền, thì nước lớn tự nhiên thấy thụy với những nước lớn khác. Cho nên cái chính sách tuy vẫn giữ nguyên nhưng có tráng thêm một lần men để che mắt người ngoài;

Kính và bút máy

KÍNH: Các thứ kính dường mục, cận, viễn đủ các số. Có hộp 200 mặt kính để thử trước khi mua, không lo ngại số cao thấp hại cho con mắt.

BÚT MÁY: Ngoài vene : Kaolo, Pratic, Planzy Poure. Nộii vàng : Wattermann, Parker, Semper, For, Boy Scout

CÁC THÚ BÚT MÁY KÈ TIỀN TÙ 2p.20 ĐỂ V 33p.75
CÓ MÁY: Có máy điện khắc tên vào bút may để làm kỷ niệm, không lo mất, lão với bút của người khác. Nếu làm quà cho ai, mà khắc tên người bạn vào thì không gì nhả và quý bằng.

MAI - LINH

N° 60-62, Phố Cầu Đất - HAIPHONG

CHỈ GIỮM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúc khép, ho có đàm trắng, xanh vàng, hói thái, bình phong có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịnh bài Long (nội tổ ông đốc học hào) Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

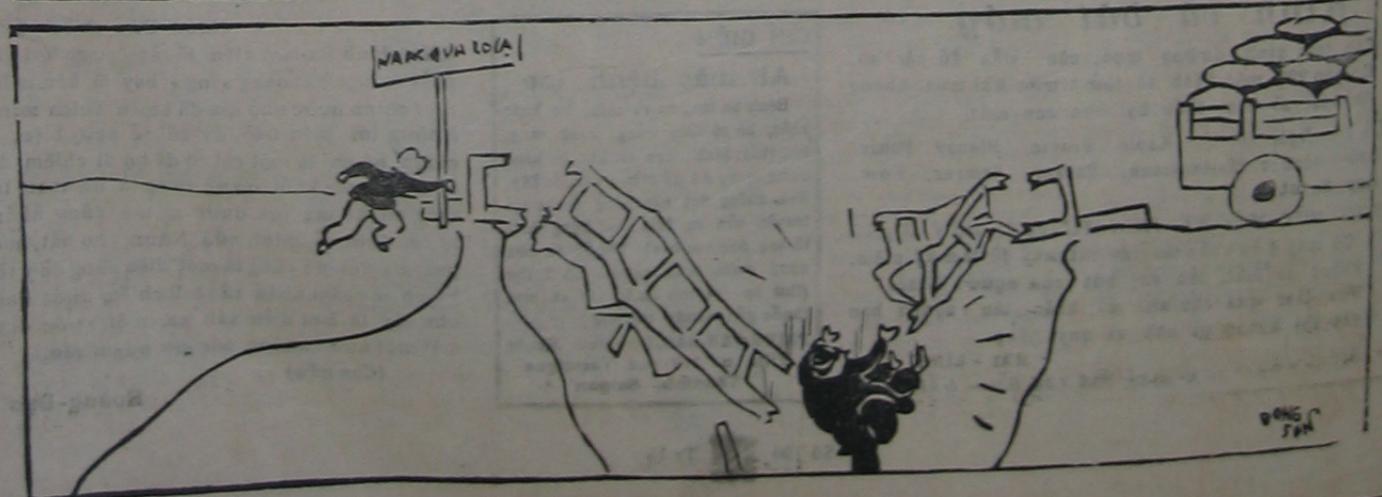
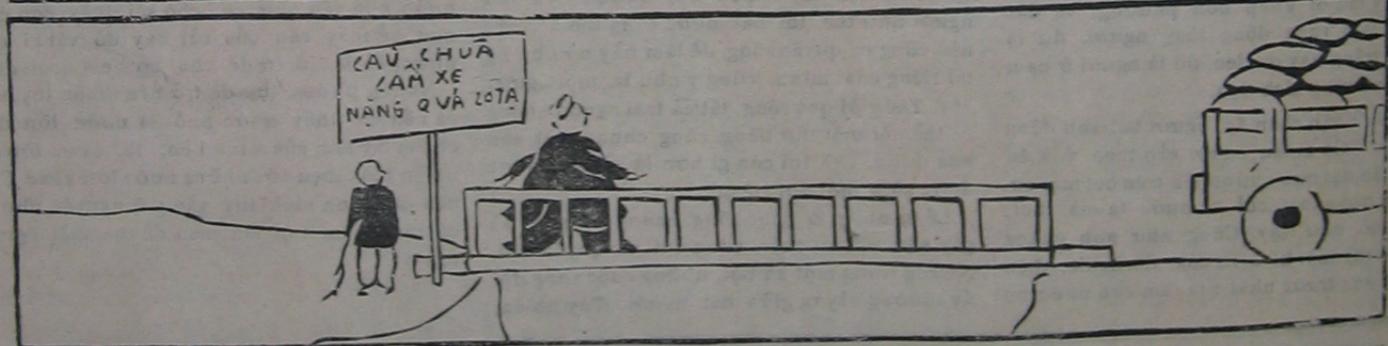
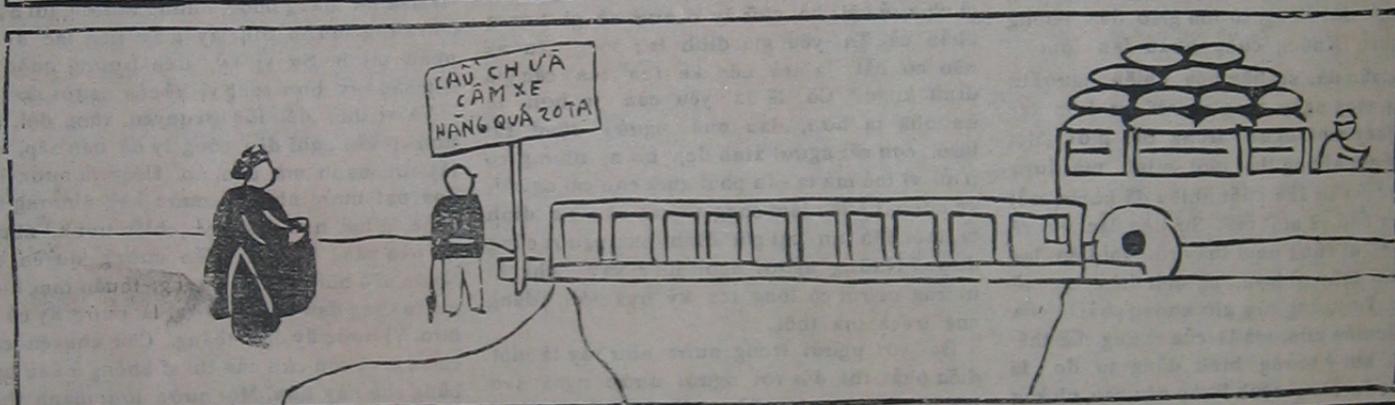
TRỊNH VĂN-HẢO, Directeur Ecole Villa n° 110 rue Vassourges
Tandinh, Saigon

Nước Đức chiếm Tiếp khắc, đánh Ba-lan, viện lẽ rằng nước lớn cần phải có một « khoang sống » hay là kêu to lên rằng chính nước nhỏ kia đã khiêu khích mình. Những lời biện bác ấy có vẻ nguy hiểm, vì chính nó chỉ là một cái cớ để họ di chiếm đất họ già đổi để khỏi mang tiếng là dã man, tuy rằng họ không lừa được ai mà cũng không tự lừa được cả mình nữa. Nhưng họ bắt buộc phải giả dối, đó cũng là một điều đáng để ý rồi. Vì họ đã ngầm nhận rằng di chiếm nước khác như vậy là một điều xấu xa, một nước đáng mất một nước không bao giờ phạm vào.

(Còn nữa)

Hoàng-Đạo

BÀ BA BÉ QUA CẦU

TIN VĂN... VĂN CỦA LÉTA

Ấy là một người
đàn bà nghiêm khắc.
Nhưng nghiêm khắc
không phải là cay
nghệt. Người ta hay
với vàng hiền lâm sự
thắng tính của bà già
cầm kéo này.

ALPHONSE
LEMONIER

Bùng tuồng bà
Anastassie là người
lúc nào cũng cao cả. Bà ấy cười đầu
tiên, khi nghe những câu chuyện khôi
hai có ý vị — Mà những chuyện khôi
hai ấy hơn một lần đã lấy chính bà
làm đầu đê.

ADRIEN FERNHEIM
(Souvenir de Censure)

HÔM nay, đang lúc ngồi buôn,
Lê Ta bỗng nghe tiếng gõ
cửa Lê Ta hỏi :

— Ài đây ?
Một tiếng khàn khàn và già cả
đóp lại :

— Tôi đây !
— Tôi là ai ?

Tiếng già cả ấy lại già cả hơn :
— Lão đây !

Không thể nào nhận được. Cái
tiếng khàn khàn ấy vừa già cả vừa
có giọng đàn bà. Nhưng Lê Ta chỉ
đoán được có thể. Lê Ta hỏi lật lẩy
nửa thi có tiếng bên ngoài đáp :

— Lão đây ! Bà Kiêm Duyệt đây.

Hắc ! Thôi chết tôi rồi !

Lê Ta lo cuống quít, vội đứng dậy,
vội ôn lại những lời ăn tiếc nói
trên báo, xét xem mình đã phạm phải
tội gì.

— Kia, m' cửa mua lên !

Tiếng thúc giục làm Lê Ta giật
thót mình chạy ra mở cửa. Và cái
dập dìu...

Nhung tay nghiêm rrigi sau đổi
mục kính, Bà vẫn nhìn Lê Ta bằng
con mắt tươi cười. Và cái miệng của
Bà châm chọc một nụ cười r่า reo :

— Chào anh Lê Ta.

Sự ngạc nhiên há rãnh lớn ở cái
miệng rộng rãi của Lê Ta, vì câu
chào của Bà không có chút gì mỉa
mai hết. Bà nhắc lại :

— Tôi chào anh mà anh đứng im à ?
Tôi khắc, Lê Ta vội lui lui lại
máu hưa :

— Ông ơi ! giờ tôi rồi !

— Ài... ô... da ! Vâng... tôi xin
kính chào bà.. Chả tôi... vì tôi... da
bàm Bà... hơ hơ... da... vì rằng quá
thực tôi...

Rồi Lê Ta đứng phồng ra đít. Bà
lắc đầu tỏ ý thương hại và lỗ khoan
dang. Rồi bà lại lỗ ý sáng suối của
Bà bằng cái gật đầu, trước khi Bà
nói tiếp..

— Anh tưởng tôi đến cự anh bẩn ?
Nếu anh đáng cự tôi đã ghét măt.
Đang tôi đến để chào lại anh..

— Bà... chào lại chúng tôi.

— Phải, và cảm ơn anh.. và khen
anh luôn th..

— Bầm, ăn hận (ág chết !) hán
hạnh cho chúng tôi quá... Nhưng
chúng tôi chưa được hiếu vì đâu mă..

Sợ voi rẽ nhochen cười & cắp mồi
Bà (cắp mồi tiếng thế mà có dugen
dáp đê). Bà có vẻ thích ý thắc nhăng
đieu bộ iết plép láng láng của Lê Ta.

Bà kéo ghe ngồi vui mắt nhìn khắp
phòng làm việc của Lê Ta rồi lại
nhìn chủ nhân của cá phòng ấy. Bà
toan bảo : « Anh ở đâu chát chít
nhỉ ! » Song câu đó có vẻ thân mật
quá, Bà không nói, sợ Lê Ta nhỡn.

Bà nhắc lại câu khó hiếu trên kia :

— Tôi đến để cảm ơn anh và khen
a h luôn th..

Và cất nghĩa thêm :

— Vì trong àng báo của anh, ai
cũng tưởng tôi ác. Không một ai
chứa nhở đến tôi trong ngày năm
mới. Chỉ có anh là đã không quên tôi.
— Da, Bầm... chúng tôi đây có bao
giờ dám quên bà ? Hằng tuần...

— Ô ! Hằng tuần ! không ! Đó là
chuyện khác. Đang tôi muốn nói đến
những lời anh chắc mảng tôi hôm
nó co ! Tôi rất lâng lâng đẹp lòng khi
đọc bài của anh.. (Anh xem, tôi có
bỏ chữ nào đâu ?) Và cảm ơn anh..
Anh tuy vậy mà cũng khá đấy, cũng
ngon đấy.

(Lê-Ta cảm động quá, sang sướng
quá. Thực thế. Xin Bà Kiêm khi đọc
đến đây biết cho thế, và lại nhớ cho
rằng Lê-Ta bao giờ cũng ngoan.)

Bà ngồi chơi cung không lâu,
Thẳng Lê Ta cứ luồn luồn nhìn đồng
hồ, Bà hiếu ngay. Bà đứng lên, đưa
tay trái ra (vì tay phải bà vẫn cầm
kéo). Lê-Ta cung kính toàn rãm lây
bắt, nhưng Bà chỉ vỗ lên vai Lê-Ta
mắt cái. Vẫn dề Lê-Ta khỏi nhỡn.

— À quên !

Ra đến cửa Bà còn đứng lại, nganh
dầu nói :

— À quên ! Tôi quên không hỏi
anh.. hôm nay anh chúc tôi... anh
nói là chúc mừng tôi trong dịp đầu
năm, nhưng tôi muốn biết rõ anh
chúc những gì.

Lê-Ta đáp liền :

— Bầm chúc bà vui vេ.
Bà gật :

— Gì nữa chứ ?

— Bầm... chúc bà minh mẫn.

Bà cười rã ý khagus khich.

— Được, nhưng còn gì nữa..

— Bầm, bầm... chúc Bà.. mạnh
khỏe.. Vâng chúc Bà mạnh khỏe.

— Nhưng mà còn nữa chứ... tôi

Cậu làm việc nhà nước mà cậu không theo dù g nghị định của
nhà nước à : « Trong lúc tình hình nghiêm trọng này, ngoài giờ
làm việc, các công chức không được bỏ nhà đi chơi xa..

Vậy mời cậu về ngay nhà.

Tin tức, và ký tên Tam Thanh. Böyle
giờ, mỗi kỳ báo, có những bài hay
ba bài, bàn về chiến sự Đức-Pháp,
về chiến sự Nga-Phần và về việc
Trung-Nhật; những bài ấy cũng in
chữ ngã, nhưng đặt ở trên đầu, bà
hạng tin tức, và không ký tên một
Thanh nào hết — dù đó cũng chỉ là
những giọng Tam Thanh.

Người đọc báo, đọc xong những
lời bàn bạc này sẽ phải thở dài
kêu : « Góm người đâu lầm loi
thế ! »

Tôi thì tôi chỉ thở ngắn : thấy họ
phi bao nhiêu cột báo để chẳng
nói một ý kiến nào tôi cứ lấy làm
tiếc của họ, vì giấy bay giờ khan.

Léta

QUÁI thực ! Đông Pháp tiếng thế
mà cũng đói! khi biết thay đổi
đấy.

Báo ấy vừa làm ta ngạc nhiên la !
Đông Pháp không bùn đến thời sự
chiến tranh như trước nữa.

Độc giả thoát nay, được thấy sự
vắng tên đáng quý của ông Tam
Thanh.(Xin chờ hiếu làm : hai tiếng
đáng quý là để sự vắng tên, chứ
chưa phải để tặng tên người vắng).

Như thế là biết bở một mục báo
vô ích. Đáng khen lâm. Đáng khen
nhất là việc ấy lại ở một tờ báo có
tiếng là tương gần.

Cậu học trò kia đọc từng pho
sách chữ Pháp, có ai là gì đâu ?
Nhưng khi một bác bán hàng rong
chẳng hạn, nói được mấy câu tiếng
tây xuôi tai, tức thì chung quanh
đó ai cũng tấm tắc..

Cho nên, tôi mới kêu làm lên rằng
Đông Pháp vừa làm một việc cải
cách phi thường.

Nhưng đừng ai mừng nhiều quá.
Cải cách, phải, nhưng cải cách
theo lối Đông Pháp.

Lối ấy thế này :
Trước kia, mỗi kỳ báo chỉ có
một bài bàn về thời sự Âu chiến,
bài ấy in chữ ngã đặt ở cạnh mục

HỘP THƯ

Ô. P. I. Roanh, Qui-nhơn. — Bài

V. P. T. Đ. của ông nên đăng Mâm.
Nhưng hiện giờ chúng tôi chưa
nhận được tác giả bộ sách ông
nói đến gửi cho một bằng chữ A.
Vậy trước khi đăng bài của ông
chúng tôi xin ông gửi cho cái bằng
chữ A ấy.

Ô. Q. H. — Không đăng được.

Ô. Ngọc-Trân, Nam-dinh — Không
đăng được, rất tiếc. N.N.

Bà T. P. Haiphong — Có nhận
được, xong quên không nhớ địa
chỗ.

Hồng-An, Hà-nam — Có nhận
được. Có hàng giấy tốt. T.L.

Bà B. V. Gia-lâm — Có trả lời,
nhưng bà Bưu-chinh gửi trả lại
thư, có lẽ vì không đúng địa chỉ.

N. L.

Ô V. T. ien, Nam-dinh — Bà nhận
được rồi.

KIẾN TRÚC SỰ TỬ-NGHỆ

Đã tiếp khách tại phòng giấy
N: 21 bis Jean Soler Hanoi.

Tel. N: 12 - 23.

Trước khi xây dựng bắt cứ
gì các ngài đều nên đến,
bao giờ cũng được vừa

— Tuy rét thì rét mà tôi vẫn
nó m-nóp sợ một thứ áo ?
— ?
— Áo quan.

Đ E P

(Tiếp theo trang 13)

Lão nghĩ thầm : « À ! thi ra
vì thế mà ta thấy họ duỗi nhau
chạy xuống sân. Hay Trinh đoán
ta đã trông thấy hai người ôm
nhau nên bịa đặt ra chuyện trò
chơi đẽ lừa dối ta ? ».

— Chơi tay ba chắc còn thú
hơn.

Lan lo lắng nhắc lại :

— Chơi tay ba.

— Ủ chơi tay ba ; hai anh chị
với em. Anh chị cùng đứng giơ
tay ra, em dán vào tay người
nào thì người ấy mới được duỗi.
Hết duỗi nhầm thì lại phải ra
chạy. Hai người giơ tay ra !

Nam cười :

— Thị giơ tay ra.

— Lan nứa.

— Nay giơ tay.

— Bây giờ, phải cần hận. Đây
này.

Trinh vờ đánh vào tay Lan
nhưng đập trúng tay Nam rồi chạy
thực mau ra sân, trong khi Nam
đứng ngay người nhìn theo. Trinh
quay lại hỏi :

— Thế nào, không duỗi ? Vậy
em rẽ vậy.

Rồi nang di thảng ra còng và
chào to :

— Good bye, darling

— Về thực đấy à ? Nam hỏi.

— Về thực.

Trinh khuất sau hàng giậu.
Nam bảo Lan :

— Trinh sinh tiếng ăng-lê quá !
Lan cười nhạt và như nói một
minh :

— Bết mấy chữ ăng-lê quên !

Nam lo lắng ; vì chắc thế nào
Lan cũng ghen tuông và sinh sự
lúc ầm cửa ầm nhà. Nhưng trái
bảo, nàng lặng thinh đi rửa mặt
rồi vội về chuyện trò với chồng
cố như đã không xảy ra một việc
gì khó chịu.

GHÁI-HUNG

(Còn nứa)

NHỮNG VIỆC CHÍNH TRONG TUẦN LỄ

Anh-Pháp-Đức chiến tranh —
Mặt trận Anh-Pháp-Đức vẫn yên tĩnh,
song Đức đang lo về mặt kinh tế vì
Hitler đã phải cử thống chế Göring
lên chức chủ tịch hội đồng kinh tế
chống tranh.

Đức lại đe dọa các nước trong lập,
nói các nước có chấn trong hội Quốc
hội phải chịu trách nhiệm về cuộc
bành đông của Anh-Pháp.

Người ta đoán mùa xuân năm 1940
sẽ có một trận quyết liệt. Đức sẽ trồ
t toàn lực đánh vào chiến lũy Maginot
và vượt qua các nước trong lập ở giữa
Pháp và Đức.

Nga-Phần chiến tranh — Quân
Nga không tiến được vì đất Phần phủ
dày tuyết, trái lại quân Phần vẫn
thắng.

Thụy-Điển và Na-Uy gửi nhiều quân
lính nguyên giúp Phần Lan. Riêng Thụy-
Điển đã họp hội nghị để quyết định
xem có nên đứng bắn với Anh-Pháp
để chống với Nga không ?

Có tin đồn việc Nga cản ngoài tướng
sang Đức vừa qua là mục đích yêu cầu
Đức dùng tay vào việc Phần Lan, nhưng g
Hitler tuyên bố rằng còn đợi xem các
nước đồng minh hành động ra sao rồi
sẽ quyết định.

Trung-Nhật chiến tranh — Không
có trận nào quan trọng. Máy bay Nhật
vừa từ đánh Mông-ly và phá hoại
trường bay của Tân ở gần đây. Theo
tin Nhật thì phi cơ rất hoạt động ở
nhều chỗ : l m ền Hoa-Bắc, Hoa-Trung,
và Hoa-Nam.

Người ta lại nói đều một cuộc giằng
hòa Trung-Nhật, song dù luận Ann
cho rằng việc do chưa thể định được,
trừ khi Mỹ thôi không bán khí giới cho
Nhật nữa.

Nhật và Nga đã đồng ý về việc chia
biên giới Nga-Mãn và đương đầu định
hợp một thương ước.

Buôn tiễn Đông-dương sẽ phải
tội — Người nào bị buộc tội là mua,
ban, nhưng tiễn Đông-dương để lấy
hoa hồng bằng một cách đòi khác
giá khác sẽ phải phạt tù từ 6 ngày đến
1 năm, hay tiền từ 100 đến 5000 quan.

Bắt đầu từ năm 1944, chỉ những
người đã từng ra lịnh mới được thi
vào các công sở, mục đích là để khuyến
khích những người tri thức ra đầu
quân.

Dụng một trường sở cho binh

MUỐM DỦNG GỖ NGHỆ

tên hỏi :

Dinh V.-Tuong

BEN - THUY

Tel. 14

(près de Vinh)

BÀ CHỦ — Bụi ở tủ có đến 5
tháng rồi ! Sao mày không lau ?

CONSEN — Thưa bà, nếu quả vậy
thì bà hỏi chí sen trước vi con
mời hẫu bà được hai tháng thôi.

« Ngày Nay » nói chuyện

(Tiếp theo trang 14)

Đức Ánh, Nam-định. — Một người biết
thông thoé chữ Pháp, có thể tự mình xem
sách trả nên không trả : Sao những người
đó không dịch những khoa chuyên môn
hoặc những sách có giá trị ra quốc ngữ,
cho những người không thạo chữ Pháp
xem ?

— Dịch sách của nước ngoài hay của
Pháp là một công việc rất ích lợi và
rất cần cho ta hiện giờ. Nhưng ít người
dịch là vì 1) dịch rất khó và công phu
2) cần phải có một bộ dịch sách biết
nhọn lựu và liên tiếp công việc. Ngày
Nay vẫn cố động việc dịch sách luôn
luôn, và bất sức hoan nghênh những
công việc ấy.

Ngô Lãnh, Thành Hóa — Tôi có người
 bạn gái mà tôi rất yêu, có nên thú thực
tình yêu không. Nếu nói tình bể bạn có
phai nhai dù không ?

— Câu hỏi này đã trả lời nhiều lần,
và một lần này nữa : yêu thì cứ việc
thú thực tino yêu, đó là một sự tất
nhhiên rồi. Nếu người bạn gái cũng yêu
ông thì tình bạn càng đậm đà thêm, vì
còn ai thân bằng hai người yêu nhau.
Nếu người bạn gái không yêu, thì tôi
mong rằng không vì thế mà tình bạn
trở nên phai lạt.

Long-chau, Loctrang — Một người dân
bà có chồng, có con, nhưng chồng nghèo
và phụ bạc ra đi, bỏ con ở lại, mà chẳng
đi xa, lại quanh quẩn chỗ đó động tâm tiền
để cách x工作作风, vậy đứa con sau này sẽ nên
bỗn phận người cha có ném cho nó văng
lai với mẹ nó chẳng ? Có nên giấu kín
điều cho nó biết mẹ nó là ai chẳng ?

— Đó là một việc rất nên rẽ rệt.
Trong những trường hợp bắt buộc phải
phai, nếu có thể giấu kín được để giữ
nhiệm phúc cho đứa con sau này thi nên
lầm ; Nhiều khi người mẹ xão xáo
thương con, và con vẫn nhớ mẹ, nếu
không bị bắt buộc thi không nên cắt đứt
tình thương yêu tự nhiên đó.

Nguyễn-thái-Duyết, Kinh-hoa Khiết-hoa
— Tôi yêu một người bạn học. Cố nên
tố tẩm lòng cho người ấy không. Muốn tài
phát lâm thế nào ?

— Yêu thi nên tỏ lâm, cần gì phải
bối. Còn phải làm thế nào thi chắc ông
sẽ tìm được cách thích hợp nhất trong
tri. Vì tình yêu làm cho người ta khéo lâm.

— Một người con gái có bao giờ nên
tố tẩm lòng cho một người trai biết không ?

— Cố kìm ra, thi không có gì ngăn

trở người con gái tỏ tình yêu trước
nhất, và sự ấy không làm giảm giá trị
của người con gái chút nào. Nhưng từ
xưa nay người ta quen thấy người con
trai tỏ ý trước quá rồi, nên giờ nếu có
gái tỏ ý trước có vẻ đột ngột. Nhìn
người con trai lại có thể lấy cớ ấy nêu
sinh ra kiêu ngạo vô lý được chàng ?
Nhưng nếu thế thi họ chẳng đáng cho
người con gái yêu. Nếu người yêu là
người ai biết, thì người con gái tỏ
tình trước cũng không có hại gì.

Sách, báo mới

Nguyệt-San báo « Hành động ». Mỗi
số giá 0p.07. Tòa báo ở 82, Rue
Nam-đồng (près de Hanoï).

Cứu-Cấp-Kỹ-Phương do nhà thuốc
Thượng-Đức soạn và xuất bản.
Giá 2p.00.

CẨU Ô

— Cần một người muốn học làm
Nữ-khanh-hộ. Ít ra phải có bằng Sô
Học Pháp-Việt. Chưa thạo nghề
cũng được. Xin hỏi : Dr Hoàng, tại
Pharmacie du Bon Secours, 52, Bé
Đồng-Khánh Hà-nội.

ĐẶT TIỀN TRƯỚC

THƠ THƠ

GIẤY ANNAM : 2p.60

Thêm 0p.30 trước phi.

KHI SẮP RA, MỐI

QUYỀN BẢN : 4p.50

Muốn ăn các món cơm tây
cho đúng vị, phải đến

Café Restaurant

JOSEPH

PHỐ BICHOT, HANOI

MỘT HÀNG CƠM ĐÃ NÓI TIẾNG

POUDRE TOKALON « Pétalia »

SURPRENANTE DÉCOU-
VERTE D'UN CHIMISTE
PARISIEN SPÉCIALISTE
DE BEAUTÉ

Une poudre de riz si fine et si
légère qu'elle flotte dans l'air.
Telle est la surprenante création
d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon
s'étend si régulièrement et
si uniformément, recouvrant la
peau d'un fin voile de beauté,
presque invisible. Il en résulte
une beauté paraissant parfaitement
naturelle. Très différente, en
son effet, des poudres lourdes et
démodées qui ne donnent qu'une
apparence « maquillée », la Pou-
dre Tokalon contient notamment
de la Mousse de Crème qui la
fait adhérer à la peau pendant 8
heures. Même dans un restaurant
surchauffé, jamais votre visage
necessitera de « retouche » si
vous employez la Poudre Tokalon.
A la fin d'une longue soirée
de danse, votre teint sera toujours
frais et exempt de luisant.

Agents : F. Maron A. Rochat & Cie
45 Bd Gambetta - HANOI

KÍNH
dưỡng-mục
cân-thị
viên-thị

PEINTART
à médicaments
HANOI

COMPTOIR COMMERCIAL
59, PHỐ HÀNG GAI . HANOI

VIOXOL

Thuốc bồ huyệt, chế riêng cho những
người thiếu máu, mệt ốm khói, làm
cho da dẻ, chống mạnh. 1 chai : Op. 95

VIN TONIQUE DU BON SECOURS

Rượu bồ Mật chai : 2p. 00

Chế tại : PHARMACIE DU BON SECOURS

Mme Nguyễn Bình - Hoàng

52, Bd Đông-Khánh - Hanoi - Tel. 454

Une poudre de riz si fine et si
légère qu'elle flotte dans l'air.
Telle est la surprenante création
d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon
s'étend si régulièrement et
si uniformément, recouvrant la
peau d'un fin voile de beauté,
presque invisible. Il en résulte
une beauté paraissant parfaitement
naturelle. Très différente, en
son effet, des poudres lourdes et
démodées qui ne donnent qu'une
apparence « maquillée », la Pou-
dre Tokalon contient notamment
de la Mousse de Crème qui la
fait adhérer à la peau pendant 8
heures. Même dans un restaurant
surchauffé, jamais votre visage
necessitera de « retouche » si
vous employez la Poudre Tokalon.
A la fin d'une longue soirée
de danse, votre teint sera toujours
frais et exempt de luisant.

Súra NESTLÉ Hiệu Con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BẢO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

Hỏi xin không mất tiền quyền
sách dạy cách nuôi trẻ của
bác sĩ Vidal soạn ở hàng
NESTLÉ, phố Paul Bert, số 55
— HAIPHONG —

Quần áo dệt Cécé có đủ các hạng

Chemisette — Maillot de bain — Pull-over,
Gilet croisé — Gilet dame — Blouson,
Veston — Slip — Mi-bas sport — Bas
Scout — Chandail — Combinaison enfant.

Mua buôn, xin hỏi hàng dệt

Cu Chung

100, Rue du Coton
HANOI

Vi trùng nào nguy hiểm nhất?

Bệnh Lâu, Giang-Mai, Ha-Cam đều có những giống trùng rất
độc, làm hại thể chất (Mông, di-linh, đau lưng, đau xương, rụt
gân, Lở loét, v.v...) và nguy cơ tinh thần. Nọc độc làm di luy
đến nỗi giống. Chỉ có :

ĐỨC - THO - ĐƯỜNG

181, ROUTE DE HUẾ - HANOI

Tử phượng phép chữa bệnh cho đến cách chế thuốc lò cám doan
chữa được khỏi rết nọc. Thuốc lậu Op.60. Giang-mai Op.70. Ha
cam Op.30 một hép, uống một ngà.

Có đại lý ở các tỉnh,

Phòng-tich và Phạm phòng hay là đau dạ dày

THUỐC HAY NỔI TIẾNG KHẮP ĐÔNG DƯƠNG
GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẢM ƠN THẬT LÂM.

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tí a, bụng vỗ
biết bịch, khi ăn no rồi thì bay hơi (sợ hơi hoặc sợ chua). Thường khi tức
bụng khó chịu, khi đau bụng nói hòn, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người
thường ngao ngán và mệt mài, buồn bã chân tay, bị lâu nấm sắc da vàng, da
bụng dày. Góp nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi
ngay. Liều một bát uống Op.25. Liều hai bát uống Op.45.

VŨ-DỊNH-TÂN, ăn từ Kim tiền năm 1926 178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát-hành toàn tỉnh Hanoi : AN-HÀ, 13 Hàng Mã (Culore) Hanoi
Đại lý phát-hành khắp Đông-đương : NAM-TÂN, 100 phố Bonnot, Haiphong
Có linh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ, Cao
miền và Lào có treo cờ biển tròn.

Rượu Cốt Nhán

MARTELL

Đã thử rượu đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN

L. Rondon & Cie Ltd 21 B' Henri Rivière HANOI

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao bồ-cốt, tặc-kè, Sâm, Nhung, Tầm-giuri cây giàu, cao Kim-anh, Cam-khởi lử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng ha-thảo, và nhiều vị thuốc bồ qui-giả theo trong bài thuốc Trường-Sinh Gia-tragền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngọt tuyêt-trần, không có rượu thuốc, rượu bồ nào ngọt bằng. Uống rượu này ăn ngọt miêng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền trí, nhớ lâu, bồ tinh, sinh huyết, nhau sắc quang-phuận, trừ được các tật bệnh, suối đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nào yếu đau như kẽ dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mệt khát, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước đât, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong-lich, bệnh ho, hen, xuyn, bệnh thở, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng co-mát cũng vàng) bệnh té thấp, bệnh nhức xương, bệnh ẩn không tiếu, ngủ không được, bệnh di-tinct, mộng-linh, thận hư, đau lưng, bốc hỏa, các ống giao-hợp yếu, các bà huyết sáu, kinh không điều, ra khi hú, những người lai-tiều không đỗ, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG : Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35, ngâm thành một chai) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bồ nay dáng giá 3p.00, uống hết lại chế thêm rượu vào oto đến lúc nhạt thì thôi. Nea maon đặc, maon lót, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khai-vị (aperitif) rất quen, để uống trước khi ăn cơm và tráng khi đi ngủ rất bồ, mà lại có dâu sác trù được các bệnh như dâ kẽ trên. Nếu chỉ cần ngọt rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không bốc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bồ bao sáp đì. Xin nhận kỹ hiệu phải 12 tháng, có chuan-phu chi ny nhân, của nhà thuốc Hồng-Khé

Nhà thuốc Hồng - Khé

Tổng-cục tại 88 Route de Hué (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thường bội-tinh vàng và bằng cấp bân khen. Nhà thuốc Hồng-Khé, xin nhận kỹ giấy bện-phat 12 tháng có chuan-phu chứng nhận kéo làm thuốc già. Có bến sách Gia-Binh 1-được và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang. Có gửi linh-hóa giao-nyễn đi các nơi.

CHIỀU

TIỂU-THUYẾT CHUA HÈ IN VÀ
ĐẦU TIÊN IN THÀNH SÁCH

Của : NGUYỄN XUÂN-HUY

— Một cuộc đời mà mỗi người trong chúng ta đều đã từng sống... — Một giấc mộng mà trong mỗi lòng chúng ta đều đã thấy lần... Nhưng... cứ mỗi khi chiều xuống băng-khuang thi chúng ta đều thấy thiết-tha nhớ lại, và lòng rười-r rượi buồn theo với bong chiều rơi...

Một tiêu-thuyết viết bằng một lối văn dung-dị và nhẹ-nhàng — cái sô-trường của tác-giả « NẮNG BÁO », « DUYÊN BÍCH-CẨU » — để là những cảm-giác và cảm-tình rất tế nhị. Đầu năm này sẽ có bán, mỗi cuốn Op.40. Mua buôn mua lẻ hỏi nhà in Lê-Cường 96, Rue de Haé, Hanoi.

Đang in « MỘT THÁNG VỚI MA » tiêu-thuyết của Lưu Trọng-Lư, « TÌNH VÀ LỤY » tiêu-thuyết của Lê Văn-Trương.

Có bán « Những sự bí-mật của Hà-thành » 560 trang 1p.15, tiêu-thuyết Hanoi rất ly-ký — « Lá huyết-thu » 590 trang 1p.10, lịch-sứ tiêu-thuyết rất cảm-động. — « Đảng Hắc-Long » 272 trang Op.50 — « Do thám Nhật » 416 trang Op.80, bộ truyện triết-thám về Trung-Nhật chiến-tranh hiện nay. — « Võ Bang hào-hiệp » 528 trang 1p.00. « Vạn lý tình biệp » 448 trang Op.80, hai bộ võ biệp có danh têng của Tàu, thi-sĩ Trần Toán Khải dịch thuật — « Nam quốc Y khoa » Op.25, có gần 300 đơn thuốc già truyền-tý minh chữa lấy các bệnh bằng thuốc Nam được khỏi — « Giết mẹ » của Vũ Trọng Phụng dịch, Op.20 và « Ngoại Tình » của Vũ Trọng Can Op.40. Tiêu-thuyết Thứ Năm trọn bộ 45 số, từ số 1-6 Octobre 1938 đến số 45, 31 Octobre 1939, đóng làm một cuốn 3p.00. Đại-lý mua nhiều được 25% gửi C. R. không phải chịu cước, mua lẻ phải trả tiền trước + (bằng timore cũn) được thêm tiền recommandé.

AI MỜ MỸ-VIỆN? THỢ CẠO

Nên mua máy uốn tóc : 100p. — 200p. — 400p. — đèn 1800p. — Máy điện Rayon Violet: 80p. — 150p. Máy sấy tóc: 25p. — 350p. — Máy uốn lông mi: 0p.90 — 12p.00 — Máy điện Massage (soa nắn): 9p. — 45p. 240p. — Máy làm nô vú (ngực dàn bả) 40p. — 380p. — Máy điện kẹp mũi thành dọc circa 485p. — tơ dense dien: 70p. — Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. — Bain facial vaporé lumineux: 250p. — Pulvérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standard 18p. — Kim uốn tóc thường: 1p.80 — 2p.80 — 9p.50 — Thuốc uốn tóc permanence: 1p. — 2p. — 3p. — Perma (fabrication américaine) làm lồng mi dài cong Nếu mua máy, xin dây cách làm cần thận, chắc chắn

đặc biệt trong một tháng. Răng đèn đánh trắng. Uốn, ruộm tóc từ 1p. đến 18p. Sửa điện vú nô, Người khôi gầy, béo, xoé chung cá, nô, tan nhang, gián, sần. Máy điện Áo-Mỹ.

MY-VIỆN AMY 88 - HANG THANH 88 - HANOI

(imp. Thụy-Ký, Hanoi Tel.809)

Le Gérant Nguyễn K. Béda